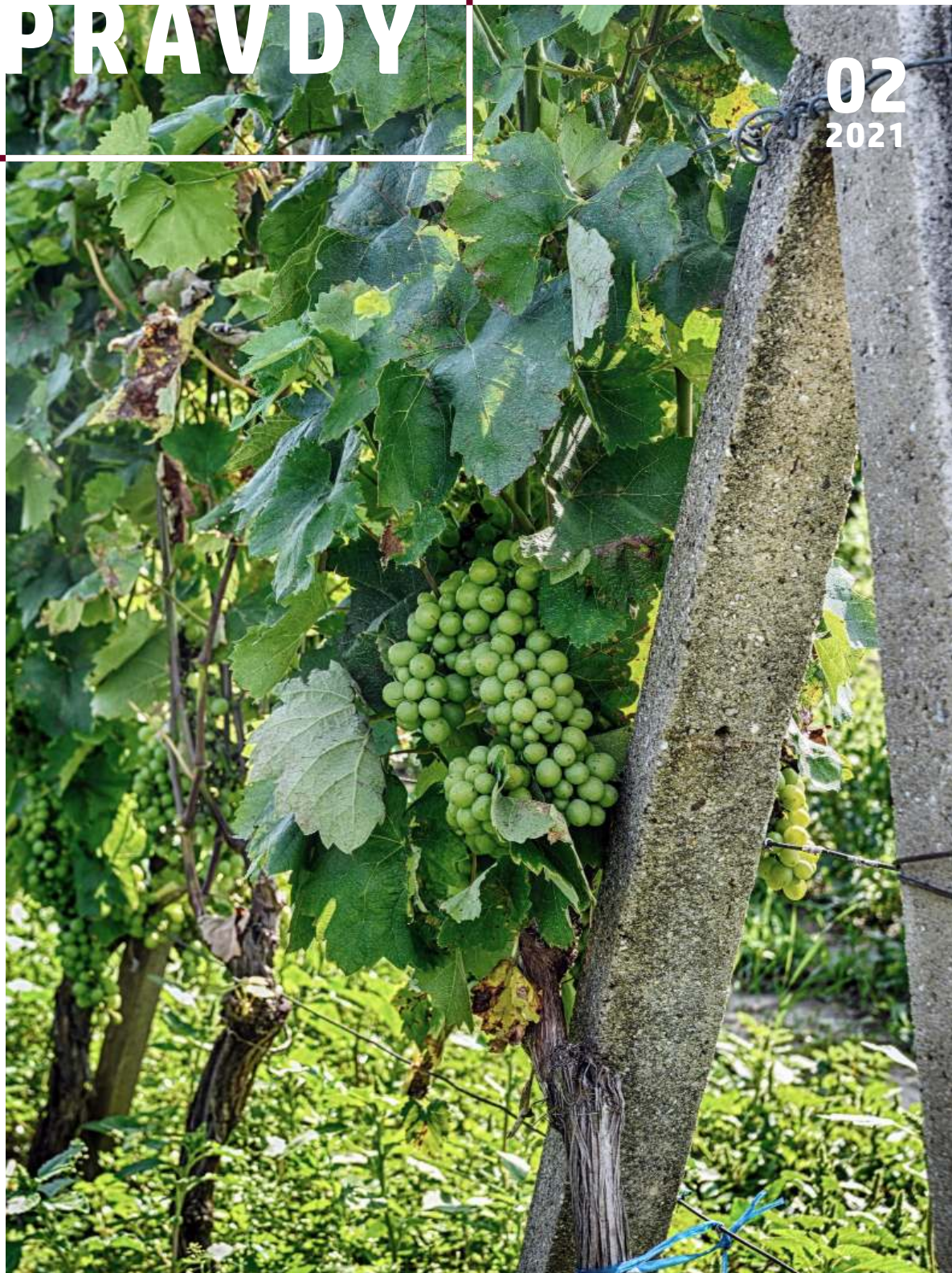

slovo PRAVDY

02
2021

Číslo: 02 2021
Ročník: XX
Vydavateľ: Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com
E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Janka Kráľa 4
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

KRISTOVA OSOBA

[23] Jeho nepopierateľná autorita [3]

4

SEDEM ZBOROV

[6] Sardy

6

Otázky mladých:

Aký má byť postoj kresťana k interrupcii?

8

Evanjelium v 1. Mojžišovej:

PRVÉ PRIKÁZANIE

9

Evanjelium v knihe Zjavenia:

POSLEDNÉ "JA SOM"

10

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI

[6] Mária, Ježišova matka

13

KEĎ SI SLOVÁ ODPORUJÚ

[6] Dobro a zlo

15

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVŇUJÚ

[6] Boh je všadeprítomný

18

VYTRHNUTIE

[2] Kam, prečo a kedy

21

POUČENIE ZO SKÚSENOSTÍ Z VÄZENIA

[2]

24

NA POČIATKU

[1]

28

PAVLOVE MODLITBY

32

HLAĎTE NA NEBESKÉ VTÁKY

32

DOBRE ZVESTI Z NEBA

Šťastné narodeniny

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

KRISTOVA OSOBA

[23]

Jeho nepopierateľná autorita [3]

David McAllister, Donegal, Írsko

V predchádzajúcich dvoch článkoch sme sa pozreli na niektoré oblasti, v ktorých sa počas služby Pána Ježiša tu na zemi prejavovala Jeho moc – niektorí ľudia ju uznávali a iní (neúspešne) odmietali. V tomto článku uvidíme, že Jeho moc sa neobmedzuje iba na čas, kedy bol na tomto svete, alebo iba na tých, s ktorými prišiel do styku. Siahla oveľa ďalej, týka sa minulosti, prítomnosti i budúcnosti a zahŕňa všetkých ľudí.

V tejto súvislosti urobil Pán Ježiš štyri vyhlásenia, ktoré dokazujú univerzálny charakter Jeho moci. V každom z týchto odkazov je použité slovo, ktorým sme sa zaoberali už v predchádzajúcich dvoch článkoch – exousia, ktoré je niekedy preložené ako „moc“, inokedy ako „právo“.

Najprv sa pozrieme do Jánovho evanjelia 10:17,18: „Preto ma miluje Otec, že ja kladiem svoju dušu, aby som ju zase vzal. Nikto jej neberie odo mňa, ale ja ju kladiem sám od seba. Mám právo ju položiť a mám právo ju zase vziať. To prikázanie som dostal od svojho Otca.“

Aká rozdielna bola smrť Pána Ježiša od smrti akejkoľvek inej osoby! Pre nás

je smrť posledným znakom ľudskej slabosti. Nikto z nás tomu nemôže zabrániť a každý deň môžeme stretnúť niekoho, kto nám tento život môže vziať. Avšak pre Neho to bolo práve opačne – Jeho smrť nebola nevyhnutná – v skutočnosti na neho nemala vôbec žiadny nárok. Nemal strach, že mu niekto vezme život. Ján konštatuje, že to nikto nemohol urobiť. A zďaleka to nebol prejav slabosti, bolo to niečo, v čom mal plnú moc dobrovoľne sa rozhodnúť: „Mám právo ju položiť...“.

To, že to nebolo žiadne prázdne tvrdenie, ukazujú nasledovné slová: „... a mám právo ju zase vziať“. Podvodník by mohol tvrdiť, že má oprávnenie položiť svoj život, ale prázdnotu takéhoto klamstva by odhalilo jeho zotrvanie v stave smrti. Netýkalo sa to však Pána Ježiša: Jeho vzkriesenie potvrdilo každé Jeho slovo, uvedené v týchto veršoch – Iba On mal jedinečné právo položiť Svoj život a zase si ho vziať späť.

Druhý Jeho výrok z Jánovho evanjelia 17:1-2, o ktorom budeme teraz uvažovať, obsahuje požehnané dôsledky Jeho smrti a zmŕtvychvstania: „Keď to dohovoriť Ježiš, pozdvihol

svoje oči k nebu a povedal: Otče, prišla hodina, osláv svojho Syna, aby aj tvoj Syn oslávil teba, ako si mu dal moc nad každým telom, aby všetkým tým, ktorých si mu dal, dal večný život“.

V úvode 17. kapitoly Jánovho evanjelia hovorí predovšetkým ku Svojim apoštolom, s ktorými sa v tom čase nachádzal v spoločenstve. Odkaz na „každé telo“ a „všetkých tých, ktorých si mi dal“, však naznačuje, že v tomto výroku je zahrnutých viac ľudí, ako len apoštolov. Tento záver je aj v súlade so skutočnosťou, že neskôr v tejto kapitole pri modlitbe spomína všetkých, ktorí by uverili v Neho (pozri najmä v. 20). Aké úžasné je vedieť, že v deň, keď sme prišli k Pánovi Ježišovi ako stratení hriešnici a vložili svoju dôveru v Toho, ktorý za nás položil svoj život a znovu ho vzal, sme dostali večný život od samotného Pána Ježiša, ktorý má plné právo nám ho darovať. Táto skutočnosť je určite ohromným zdrojom istoty pre každého veriaceho.

Náš tretí odkaz je v Matúša 28:18: „... Daná mi je každá moc na nebi aj na zemi.“ – to sú slová, ktoré Pán povedal medzi Jeho vzkriesením a nanebovstúpením. Aj keď použitie slova „každá“ a odkaz na „nebo a zem“ naznačujú, že tu uvedené právo sa týka všetkého, napriek tomu sa týka tejto časti Písma najmenej dvoma konkrétnymi spôsobmi: Po prvé, má právo prikázať svojim učeníkom, aby šli všade a získavali učeníkov („A tak idte, čiňte učeníkmi všetky národy“); po druhé, má právo očakávať poslušnosť vo všetkých Jeho príkazoch od všetkých, ktorí sa stanú Jeho nasledovníkmi („učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal.“). Takže ak my, ktorí sme dostali večný

život, uznávame Jeho autoritu, sme zodpovední za podriaďovanie sa Jeho Slovu a činenie učeníkov z iných ľudí.

Týmto sa dostávame k nášmu štvrtému odkazu – Jána 5:27: „A [Otec] dal mu právo a moc konať i súd, pretože je Synom človeka.“ Slovo, ktoré je tu preložené ako „súd“ je v tomto známom zaslúbení evanjelia neskôr preložené ako „odsúdenie“ – „... a neprijde na súd, ale prešiel zo smrti do života.“ (v. 24). Veriaci nikdy nebude postavený pred súd, o ktorom tu hovorí Pán Ježiš. K Jeho sláve však patrí aj to, že rovnako, ako má právo dať večný život všetkým, ktorí v Neho veria, má aj právo vykonať súd nad tými, ktorí ho odmietnu; a to On určite vykoná.

K tomu je však potrebné poznamenať, že v každom z týchto štyroch prípadov dostal toto právo od svojho Otca. Je to výslovne uvedené na troch miestach v evanjeliu Jána a tiež to vyplýva z odkazu v evanjeliu Matúša („daná“). Nenaznačuje to však, že by Syn mohol byť v niečom podradný – veríme, že v predchádzajúcich článkoch bolo o tom už povedané dost. Poukazuje to však na rozdiely medzi božskými Osobami, úplnou jednotou a harmóniou v Bohu a plnou dôverou Otca v Syna.

Aká veľká a ďalekosiahla je autorita nášho Pána Ježiša Krista; Jeho právo položiť svoj život a znovu ho vziať; právo dať večný život tým, ktorí v Neho veria, a odsúdiť tých, ktorí neveria; právo vyslať tých, ktorí mu patria, aby o ňom povedali ostatným ľuďom, a právo prikázať nám všetkým, aby sme sa podriaďovali celému Jeho Slovu! Kiežby sme vyznávali Jeho právo nielen našimi slovami, ale aj naším ochotným podriaďovaním sa Jemu!

SEDEM ZBOROV

[6] Sardy

Clark Logan

Sardy boli starobylým mestom, založeným viac ako tisíc rokov pred narodením Krista. Z vojenského hľadiska vyzeralo ako nedobytná pevnosť postavená na kopci, ktorý sa podobal na skalu. Podľa sira Williama Ramsayho to však len maskovalo jeho zraniteľnosť, pretože tento kopec nebol na niektorých miestach ničím iným, ako iba zhutneným bahnom, ktoré ľahko erodovalo a nebolo ťažké ho znížiť. Ramsay napísal: „Bol to len obraz mimo reality, prázdne vystatovanie bez skutočnej moci, vonkajšia ukážka sily, ktorú zrádzal nedostatok bdelosti a bezstarostnej sebadôvery.“

Pri mnohých príležitostiach sa zistilo, že kvôli polohe je obrana tohto mesta nedostatočná a neúplná; vojaci na stráži niekedy zaspali a nepriateľ potom využil ich ľahkovážnosť. K charakteristickým znakom tejto kultúry, ktorá mala svoje základy v chráme zasvätenom Kybele (frýgska materská bohyňa, ktorej kult prevzali aj do gréckeho a rímskeho náboženstva, pozn. prekl.), patrili modlárstvo a morálna skazenosť; kresťania by v ňom boli pod neustálym tlakom, aby sa vrátili k starému

známemu spôsobu života. Z pohľadu histórie sú Sardy zaujímavé prvým použitím mincí pri nákupe a predaji, namiesto dovedy bežnej výmeny tovaru. Za svoju prosperitu môže toto mesto vďačiť predovšetkým textilnému priemyslu, farbeniu vlny a výrobe kobercov. Tvrdí sa, že v tejto oblasti sa vyrábali pôvodné „turecké koberce“.

KRISTOVA MOC

Kristus je tu opísaný ako taký, ktorý má sedem Božích duchov – tento obrazný jazyk naznačuje univerzálne a neprestajné pôsobenie jediného Božieho Ducha (Zjav. 1:4; 4:5; 5:6). Sedem hviezd, ako sme už spomenuli, je odkazom na vodcov alebo starších každého z týchto siedmich zborov. V tomto konkrétnom prípade bola oživujúca sila Ducha jediným liekom na mŕtvotu a slabosť tohto zboru. Otec, Syn a Duch Svätý vždy spoločne pôsobia v dokonalej harmónii a v týchto úvodných veršoch sú spomenuté všetky tri Osoby trojjediného Boha.

KRISTOVO HODNOTENIE

Pán poznamenal, že si v skutočnosti

nectili Meno toho, ktorého vyznávali. V Sardách bolo skutočne vidieť len veľmi málo znakov duchovného života; nachádzali sa na pokraji jeho existencie. Ich skutky boli skazené a svet sa do ich životov dostal tak veľmi hlboko, že iba málokto z nich boli hodné pochvaly. Zdalo sa, že sú všetci beznádejným prípadom, okrem jediného, ktorý spomedzi nich vynikal. Všimnite si však, s akou maximálnou nehou, trpezlivosťou a láskou sa ich Pán snažil oživiť. Kristus je Veľký lekár, ktorý sa špecializuje na prípady vyžadujúce intenzívnu starostlivosť; stále tu bola nádej. Nabádal ich k ostrážitosti, pretože žili v skazenej a zlej spoločnosti, ktorá na nich vplývala viac, ako oni na ňu. Vyzval ich, aby posilnili to, čo ešte zostalo. Inými slovami, stále tam bolo niečo, čo stálo za to ponechať. Jeho prosby sa stali ešte osobnejšími vo svetle toho, čo ďalej odhaľoval: dokonca aj v Sardách bolo niekoľko drahých duší, ktoré zostávali v pravde najlepšie, ako vedeli.

KRISTOVO NAPOMÍNANIE

Už sme si všimli Pánovo volanie k ostrážitosti a upevňovaniu vecí, ktoré ešte zostali. K tomu pridal potrebu triezveho pohľadu do minulosti: všetci si mali spomínať, v akom stave boli kedysi, keď mali srdcia otvorené a poslušné voči Božiemu slovu. Vyzval ich, aby činili pokánie – aby bezodkladne zmenili názor, aj svoje správanie. V tej chvíli hrozilo, že zasiahne, aby ich priviedol k poslušnosti. Pripomíname, že v Korintskom zbore sa veriaci stali tak neopatrnými, že Pán skutočne zasiahol

a napomenul ich; niektorí z nich boli fyzicky slabí a ochoreli. Mnoho ďalších sa stalo takou hanbou pre Pánovo meno, že ich radšej povolal domov (1. Kor. 11:30).

V tomto krátkom odkaze sa opäť spomínajú niektoré z mien: v 1. verši je jeho (zboru) meno pohanené; v 4. verši sa spomínajú mená niekoľkých verných svätých; a podľa 5. verša sa meno každého víťaza spomína pred Otcom a Jeho anjelmi. Mená veriacich nebudú nikdy vymazané z knihy života (Zjav. 20:12-15).

MENÁ VERIACICH NEBUDÚ
NIKDY VYMAZANÉ Z KNIHY
ŽIVOTA.

POUČENIE PRE DNEŠNÚ DOBU

Nestačí iba vyznávať Kristovo meno; je oveľa lepšie žiť v súlade so skutočným významom tohto mena. Farizeji radi pripomínali ľuďom, že sú skutočnými Abrahámovými synmi, ale ich správanie sa tomu priecilo (Luk. 3:8; Jána 8:39-40). Na rozdiel od toho, prvých učeníkov v Antiochii najskôr volali kresťanmi. To naznačovalo, že ich spôsob života a svedectvo hovorilo o Kristovi, ich Pánovi (Skut. 11:26). Boli tiež ochotní znášať každé pohanenie spojené s Jeho menom.

Aj my konáme správne iba v tom prípade, ak chodíme opatrne a pokorne so svojím Bohom. Ak patríme k miestnemu zboru, ktorý na prvý

pohľad vyzerá ako prosperujúci, musíme byť opatrní, aby sme nespýšneli a nezačali sa tým chváliť. Ak sa to stane, diabol môže využiť túto príležitosť a spôsobiť chaos, i rozdelenie Božieho ľudu. Vtedy sa táto zdanlivá pevnosť zhromaždenia môže za krátky čas zmeniť iba na vzdialenú spomienku. Áno, pri každej situácii ďakujme Bohu za to, čo robí; ak pôsobí požehnanie, budme vďační, že sme jeho súčasťou, ale „veseľte sa s trasením“ (Žalm 2:11). Ako už zosnulý Ír Frank Knox hovoril: „Kráčajte pomaly, držte sa nízko a nechváľte sa!“

Na druhej strane by sme mali dať pozor na to, aby sme automaticky neodsúdili ďalšie kresťanské spoločenstvá, ktoré môžu mať na prvý pohľad problémy. Iba ťažko si vieme predstaviť, ako sa musí cítiť

tých pár verných v takomto zbore. Nevyužili jednoduchšiu možnosť zbalit' a odstáňovať sa niekam inam, ale hľadajú spôsob, ako byť na slávu Pánovi tam, kde ich On postavil. Nikdy by sme nemali podceňovať moc takýchto modliacich sa svätých, ktorí vo svojej úzkosti denne volajú k Bohu a prosia o záchranu a prebudenie. Ani Pán nezavrhol Sardy.

Duchovná životaschopnosť akéhokolvek spoločenstva kresťanov je obrazom duchovného stavu jeho jednotlivých členov. Z tohto dôvodu by sme mali byť ostražití a rozvíjať svoje osobné obecenstvo s Pánom. To nám umožní vydať zo seba to najlepšie v kontexte nášho vlastného miestneho zhromaždenia a pomôže nám zostať vernými Jeho menu.

► *Pokračovanie nabudúce*

Otázky mladých

Alan Summers, Škótsko

AKÝ MÁ BYŤ POSTOJ KREŠŤANA K INTERRUPCIÍ?

Interupcia je lekársky zákrok, ktorého súčasťou je usmrtenie dieťaťa v maternici. Ak sa dieťa narodí živé a potom je usmrtené, je takéto ukončenie jeho života rovnakým trestným činom, ako je porušením zákona aj iné zabitie. Zabitie v maternici naopak podlieha

odlišnému režimu, pretože ukončenie života dieťaťa (zvyčajne) uskutočňujú nemocnice vedené štátom a to v súlade s požiadavkami zákonov. Potraty sú vo všeobecnosti nezákonné. Potrat je však možné povoliť, ak sa uskutoční za okolností stanovených zákonom.

Hlavné obmedzenia interrupcií spočívajú v tom, že by sa nemali vykonávať, akonáhle sa plod vyvinie do určitého štádia. Presná definícia tohto štádia sa však v jednotlivých krajinách líši. V niektorých krajinách by sa nemalo prerušenie tehotenstva vykonať po troch mesiacoch od jeho začiatku, zatiaľ čo inde je možné ukončiť ho až do šiestich mesiacov po počatí. Ďalšie obmedzenie zohľadňuje

zdravotný stav dieťaťa alebo matky. Veľa krajín povoľuje umelé prerušenie tehotenstva v prípade abnormality plodu alebo v prípadoch, kedy môže pôrod ohrozovať život matky. Lekári však môžu všetky tieto obmedzenia, predpísané zákonom, voľne interpretovať tak, že dôjde k zníženiu stupňa ochrany poskytovanej plodu. Takýto liberálny výklad je zvlášť citlivý na to, čo sa považuje za ohrozenie zdravia matky. V mnohých západoeurópskych krajinách môže pôrod, ktorý by matke spôsobil úzkosť alebo obavy, viesť k interrupcii. Niektoré štúdie dokonca ukazujú na to, že vo viacerých krajinách je za relevantný faktor považované aj „nevhodné“ pohlavie dieťaťa. To je šokujúce. Za najkontroverznejšie sa však medzi umelými prerušeniami tehotenstva považujú takzvané „sociálne“ potraty. Ide o potrat inak zdravých plodov, pri ktorých si matka nepraje mať dieťa zo sociálnych alebo osobných dôvodov. V tejto súvislosti sa zdá, že život nenarodeného dieťaťa má iba malú hodnotu. Bezohľadu na to, aký je dôvod umelého prerušenia tehotenstva, sa všeobecne tvrdí, že matky, najmä dospievajúce matky, interrupcie v neskorších rokoch často ľutujú. Interrupcia teda nielen ukončí život nenarodeného dieťaťa, ale v matke zanechá ohromný pocit viny spôsobený touto stratou dieťaťa.

Umelé ukončenia tehotenstva predstavujú pre kresťanov veľké etické problémy. Biblia učí, že Boh je pôvodcom života, Žalm 139:13. Učí, že Boh pozná každé nenarodené dieťa, pretože mohol vopred vidieť jeho rast a vývoj, 1. Moj. 25:23; Žalm

139:16. Učí tiež, že ľudia majú duše, ktoré žijú aj po ich fyzickej smrti (Mat. 10:28). Adam sa nenarodil, ale keď mu Boh dal život, stal sa živou dušou, 1. Moj. 2:7. Človek má telo, dušu a ducha od samotného počiatku života. To, že dieťa nie je schopné samostatného života v maternici, nie je dôležité. Živé dieťa je dlhé mesiace závislé od svojej matky, kým sa stane schopné samostatnej existencie. Táto závislosť neznamená, že dieťa nie je hodné ochrany.

Ak dieťa dostalo život od Boha a má dušu, mali by kresťania akceptovať, že dieťa je viac ako zhuk buniek. Skutočnosť, že nemôže hovoriť samé za seba, je irelevantná. Skutočnosť, že nie je schopné myslieť alebo cítiť (aj keď by to bolo možné dokázať), je vedľajšie. Slepý muž z 9. kapitoly Jána sa narodil s abnormalitou, ktorá by dnes pravdepodobne viedla k interrupcii. Jeho slepotu však použil Pán Ježiš ako prostriedok na Božiu slávu. Aj keď môžu byť zdravotne postihnuté deti nesmiernou príťažou, kresťanstvo meria našu hodnotu podľa bremien, ktoré nesieme, nie podľa korún, ktoré nosíme. Aj keď v prípade znásilnenia malých detí alebo v prípade ohrozenia života matky tehotenstvom či pôrodom vyvstávajú ťažké otázky, kresťan by nemal váhať rešpektovať nenarodené dieťa ako osobnosť a postaviť sa proti zákonu, ktoré na celom svete umožňujú smrť miliónov nenarodených detí. Je smutné, že dnes sa svet viac stará o stromy a vtáky, ako o tvory, ktoré sú stvorené na „Boží obraz“ (1. Moj. 1:27; 9:6).

► *Dokončenie*

Evanjelium v 1. Mojžišovej: Prvé prikázanie

Philip Moore

Pred niekoľkými rokmi som navštívil niekoľko jaskýň a akonáhle som vstúpil do dverí jaskyne a presunul som sa z jasného slnečného svetla do polotmy, svetlo žiaroviek visiacych zo stropu sa zdalo slabé a mdlé. Snažili sa rozohnať tmú a ledva osvetľovali našu cestu. Keď naša skupina vstúpila do veľkej miestnosti hlboko vo vnútri hory, sprievodca nám dal pokyn, aby sme odložili mobilné telefóny a zakryli ciferníky hodín. Siahol k vypínaču na stene a zrazu sme boli ponorení do tmy, temnoty tak hustej, že sa mi zdalo, ako keby som sa dusil. Pozeral som sa a snažil niekoho alebo niečo vidieť... čokoľvek, ale nevidel som nič, ani len obrys. Niektorí ľudia sa nervózne chichotali, ale väčšina bola ticho. Zrazu zaznel hlas: „nech je svetlo“ a miestnosť zalialo svetlo. Žiarovky, ktorých svit sa predtým zdal byť takým slabým, odrazu vydávali na pohľad rovnako jasné svetlo ako slnko.

Moja myseľ sa vrátila k Božiemu príkazu z prvého dňa v 1. knihe Mojžišovej 1:3: „Bud' svetlo.“ Svet, dovtedy v úplnej tme, odrazu osvetlilo jasné svetlo. To svetlo nevychádzalo zo slnka; ešte nebolo stvorené. Čo potom bolo zdrojom toho svetla?

Indíciu k tomu možno nájsť v Jána 8:12, kde Pán Ježiš vyhlásil tento výrok: „Ja som svetlo sveta. Ten, kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tme, ale bude mať svetlo života.“ Pán Ježiš nemal na mysli fyzické svetlo, ale duchovné svetlo. Prišiel do temného

sveta a priniesol mu svetlo namiesto duchovnej temnoty. Tak ako prvé svetlo zaplavilo Zem v 1. kapitole 1. knihy Mojžišovej, aj Pán Ježiš Svojím svetlom osvetlil temný svet.

Prečo bol duchovný svet taký temný? Prečo bolo potrebné Svetlo sveta? Odpoveď spočíva v malom slove „hriech“. „Preto... skrže jedného človeka vošiel hriech do sveta“ (Rim. 5:12) a hriech priniesol smrť všetkým ľudským bytostiam, pretože všetci zhrešili. Hriech prináša duchovnú temnotu a bezohľadu na to, ako veľmi sa snažíme, nemôže do našich životov zažiarit' duchovné svetlo, ak nepoznáme Svetlo sveta, Pána Ježiša Krista.

Pán Ježiš neprišiel len preto, aby bol svetlým bodom v temnom svete. Prišiel, aby priniesol svetlo do ľudských srdc. Aby to dosiahol, musel sa postarať o najväčší problém ľudstva, hriech. V najväčšom prejave lásky, aký sa kedy udial, Pán Ježiš dal Svoj život, aby mohol vziať hriech sveta a priniesť Svoje svetlo do ľudských duší. List Kološanom 1:13–14 hovorí: „ktorý nás vytrhol z moci temnoty a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky, v ktorom máme vykúpenie skrže jeho krv, odpustenie hriechov,“

Chcete mať skutočné svetlo? Boh vám ponúka spasenie skrže smrť svojho drahého Syna. Pán Ježiš dal svoj život, aby sme my mohli mať večný život.

To prvé svetlo povolal Boh k existencii Svojim slovom už pred dávnym časom. Svetlo, ktoré prišlo na svet, Boží Syn, priniesol svetlo do zatemnených ľudských srdc. Je vaše srdce stále zatemnené hriechom? Dôverujte dnes Pánu Ježišovi Kristovi a budete mať Svetlo života.

Evanjelium v knihe Zjavenia: Posledné „Ja som“

Thibodeau Brody

Ak spojíme Jánove evanjelium s knihou Zjavenia, vidíme celkovo 12 obrazných výrokov „JA SOM“, ktoré nám poskytujú pohľad na charakter Božieho milovaného Syna a dôvod Jeho príchodu na zem. Nemali by sme však tieto slová degradovať výlučne iba na výklad týchto obrazov, pretože samotné použitie výrazu „JA SOM“ je dôkazom Jeho božstva. Pán Ježiš staval na tom, že Jeho poslucháči poznali slová 2. knihy Mojžišovej 3:14, ktoré obsahujú svedectvo o tom, že Ježiš Nazaretský je večným Bohom. SOM, KTORÝ SOM!

V poslednom „JA SOM“ opäť uvidíme jedinečný aspekt Pánovho charakteru a dôvod Jeho príchodu. Každý čitateľ by mal premýšľať o dôsledkoch z toho vyplývajúcich.

Koreň a výhonok Dávida je špeciálne určený pre Izrael a Boží zámer s ním je, aby sa ako Kráľ navždy posadil na Dávidovom tróne. 11. kapitola knihy proroka Izaiáša nám pripomína plodnú vetvu, ktorá má svoj počiatok u Jesseho, o ktorom je napísané, že bude spravodlivo súdiť. Pán Ježiš Kristus, ako Dávidov potomok, ktorý je výhonkom, alebo vetvou nesúcou ovocie, mal zaslúbený trón (Žalm 132:11). V prípade, kedy sa Pán Ježiš predstavuje ako koreň Dávida, znázorňuje nám to tú skutočnosť, že práve v ňom má Dávid svoj pôvod, alebo počiatok. Práve v tejto božskej osobe vidíme toho, o kom sa dalo hovoriť, ako o zdroji Dávidovej existencie, a zároveň aj o Dávidovom potomkovi, právoplatnom následníkovi jeho trónu. Túto interpretáciu podporuje samotný Pán Ježiš (Mat. 22:41–46).

Označenie jasná a ranná hviezda, nás tiež privedie k ich vlastnému významu, keď budeme tieto slová skúmať na rovnakých miestach. Peter píše veriacim nového zákona o ranej hviezde alebo dennici, ktorá vyšla v ich vlastných srdciach (2. Pet. 1:19). Pán Ježiš hovorí o víťazoch v cirkvi v Tyatíre a sľubuje, že im dá rannú hviezdu (Zjav. 2:28).

Slová zo 4. kapitoly knihy proroka Malachiáša sú tým dôležitejšie, čím viac sa Pánov deň približuje. V tomto podobenstve, keď sa má v peci páliť strnisko, koreň a vetvy, máme odhalený letný pohľad na nadchádzajúce obdobie veľkého súženia. V čase, keď bude Jakob prechádzať utrpením, budú spravodliví považovaní za Pánov zvláštny poklad a tým, ktorí sa boja Jeho mena, sa zjaví ako Slnko spravodlivosti, ktoré na svojich krídlach prinesie uzdravenie. Teplé lúče Slnka ukončia temnotu súženia, čo je priamym odkazom na to, ako sa Pán zjaví v sláve, aby uzavrel obdobie utrpenia a založil kráľovstvo, ktorého charakteristickou vlastnosťou bude spravodlivosť.

Kristus, ktorý prichádza ako Slnko spravodlivosti, aby priniesol úľavu veriacemu zostatku Izraela pri Svojom príchode, je pre nás v našej dobe tou jasnou rannou hviezdou. Keď sa ranná hviezda objaví na oblohe ako predchodca východu slnka, príde Pán Ježiš vytrhnúť Svoju Cirkev ako jasnú a rannú hviezdu pred Dňom Pána a prípadným východom Slnka spravodlivosti.

V tomto poslednom „JA SOM“ máme uistenie, že Boh v Kristovi naplní svoj zámer s izraelským národom a uskutoční zaslúbenie o vytrhnutí Svojej nevesty pred prichádzajúcim dňom súdu. Otázka, ku ktorej by to malo každého neveriaceho človeka viesť, je: „Sme pripravení?“

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI

[6]

Mária, Ježišova matka

Ryan Coleman

Ak uvažujeme o svätých, ktorí trpeli, zaradíme do neho aj Máriu, Ježišovu matku. Jej určené Božie zaslúbenia sú totiž jedinečné. S Pánom Ježišom strávila viac času, ako ktokoľvek iný na zemi. Milovala Ho, ako len matka mohla, a kríž znamenal najväčšiu katastrofu pre všetko, čo pre ňu bolo drahé. Napriek všetkému môže Boh použiť jej i naše utrpenie na chválu Svojej Slávy a On to skutočne robí.

Úvodná scéna

Mária mala vysoké očakávania. Gabriel sa zjavil jej i Jozefovi a ohlasoval, že ich syn sa stane Spasiteľom sveta. Boží posol ho označil ako Ježiša, Spasiteľa, Božieho Syna a Najvyššieho, Vládcu nad rámec toho, čo svet kedy videl. „jeho kráľovstvu nebude konca.“ (Luk. 1:33). Alžbeta, pastieri, anjeli, Simeon a Anna, všetci potvrdili jeho slová. V Betleheme prijala toto veľké Božie zaslúbenie, sklonila sa k Nemu, zabalila Ho, aby mu bolo teplo a privinula k sebe v nočnom vzduchu.

Táto mladá matka vo všetkej múdrosti a dospelosti pozorne

sledovala svojho syna, Pána Ježiša. Písmo k tomu poznamenáva, že si vo svojom srdci uchovávala veci týkajúce sa Pána Ježiša, premýšľala o nich a bola nimi ohromená. Predstavte si, že vychovávala, učila a bola matkou Božieho Syna! A On poslúchal, ochotne sa podriaďoval poriadku jej domova a pomáhal svojmu otcovi (Luk. 2:51). Môžeme si byť istí, že Ho Mária ako každá matka milovala celým svojím srdcom, tešila sa z Jeho úspechov a sledovala, ako rastie s hlbokou radosťou.

Mária si bola tiež istá Ježišovým Mesiášstvom a božskou prirodzenosťou. Raz sa táto rodina zúčastnila svadby v Káne. Keď sa táto slávnosť začala, bola to Mária, ktorá usmernila účastníkov svadby: „Keby vám povedal čokoľvek, urobte!“ (Jána 2:5). Premenenie vody na víno patrilo medzi prvé Ježišove znamenia a Máriina neochvejná dôvera v jej syna vyústila v skutok, ktorý zjavil Jeho slávu a upevnil vieru učeníkov v Neho (Jána 2:11).

Predpokladáme, že Mária nasledovala svojho syna keď učil, a čakala, kedy zaujme miesto na

Dávidovom tróne a bude vládnuť nad Jeho ľudom. Nevieme, či úplne pochopila, čím musí prejsť, aby naplnil Božie zaslúbenia, pretože iba On mohol dokonať dielo spasenia. Ale vieme, že bola s Ním na Golgote. Vníkala všetku hanbu, ktorej bol vystavený. Videla Ho zbitého, zakrvaveného a nesúceho Jeho kríž. Klince. Trne. Oštep. Plače. Bola toho všetkého svedkom a trpela tak, ako mohla iba matka.

Skutočné utrpenie

S našimi obmedzenými skúsenosťami uvažujeme o realite Máriinho utrpenia. Vedela, že Ježiš je Mesiáš, vedela, že je Božím Synom, vedela, že je jej Spasiteľom. Spoliehala na nespochybniteľné zaslúbenia. Ale Golgota predstavovala veľkú výzvu pre Gabrielove slová, ale aj pre ďalšie veci, ktorých bola svedkom, a rovnako aj pre očakávania, nad ktorými uvažovala od Jeho narodenia. Tieto zaslúbenia sa predsa musia naplniť, ale ako?

Podobne ako pri Márii, rodia sa aj naše očakávania, nádeje a sny týkajúce sa našich najmenších detí oveľa skôr, ako tieto prídu. Boh nám dáva aj zaslúbenia. Preto pre nich hľadáme mená už počas čakania na ich príchod. Hádame, na koho sa podobajú, keď sa pri hraní usmievajú a na rozdiel od Márie, bavíme sa na ich vystrájaní. Snažíme sa vydláždiť im cestu. Keď potom upadnú do hriechu, prídeme o tie sny a nádeje, a tak poznávame aj dotyk bolesti.

Drahá Mária stála pred výzvou, ktorá mala preveriť jej očakávania. Stála pri kríži a bola svedkom bolesti vlastného syna ukrižovaného v najkrutejšej hriechnej

nespravodlivosti. Táto scéna je taká intenzívna, že aj naše vlastné srdce pri nej plače. Niektorí z nás sa to s opatrnosťou snažia pochopiť; naše vlastné deti trpeli v bolestiach pred našimi očami. Niektorí trpia práve teraz. Niektorí z nás prežili strašné chvíle, keď sa museli rozlúčiť so svojimi synmi a dcérami.

Aj ja som sedel zdrvený pri posteli svojej dcéry a prosil Boha, aby nám pomohol nieť jej utrpenie spôsobené rakovinou. Jej trápenie ma vtedy úplne pohltilo. Jej bolesť prúdila do môjho tela, mojich pocitov a môjho ducha ako oheň. Niektorí z nás sa zoznámili s oveľa väčšou agóniou - posledný nádych nášho dieťaťa zastaví aj ten náš. Drahý čitateľ, existuje však aj také utrpenie a bolesť, ktorého hlbiny nemôžeme nikdy poznať. To platí predovšetkým pre Máriu a jej Syna.

Reakcia trpiaceho

Ak stojíme pod krížom, môžeme sledovať Máriine oči upreté k Ježišovej tvári. Ako sa z niečoho takého vôbec mohla niekedy zotaviť? Pán Ježiš mohol cítiť všetku jej bolesť na Golgote, aj keď hĺbka Jeho smútku bola oveľa väčšia. „ktorý sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo,“ (1. Pet. 2:24). Vedel, že bude potrebovať opateru a povzbudenie. Pán Ježiš ju preto s veľkým súcitom zveril Svojmu milujúcemu učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ (Jána 19:27). Nič nemohlo zaceliť rany kríža, ale na základe božieho príkazu sa o ňu Ján postaral z celého srdca. Pochopil to, čo iba málokto mohol.

Mária bola svedkom strašnej smrti a pohrebu svojho syna.

Z Božej milosti však rýchlo prekonala akékoľvek pochybnosti, ktoré u nej mohli vzniknúť, požehnaním jej vzkrieseného Pána Ježiša Krista. Skutky 1:14 nás uistujú, že Mária a jej synovia zostali v spoločenstve s tými istými učeníkmi, ktorí boli svedkami Jeho nanebovstúpenia. Pán Ježiš bol teda živý a naplnila sa celá jej nádej! Vedela, že je to „ten istý Ježiš“, a s ostatnými očakávala Jeho návrat (Skut. 1:11).

Dôsledok zápasu

Z toho, čo sa o Márii môžeme dozvedieť v Skutkoch 1:14 je zrejmé, že bola v Jeruzaleme počas prvých dní Cirkvi, i na Letnici. Vtedy sa Jeho učenci denne schádzali na chrámovom dvore, spoločne jedli, otvorene chválili Boha a zostávali v spoločnom požehnanom obecenstve (Skut. 2:46–47). Tí, ktorí mali možnosť osobne spoznať Pána Ježiša, sa stretávali každý týždeň, aby sa „na moju pamiatku“ modlili. Nechýbal pri tom chlieb a víno. Pomyslíte, ako mocne to muselo pôsobiť, keď si

Peter a Ján to ráno pripomínali Jeho vzkriesenie. Keď si mohli vypočúť modlitbu Jakuba, priameho účastníka tých udalostí. Keď spomínal Tomáš na stopy klinčov na Jeho rukách? Tieto chvíle spoločného obecenstva museli byť úžasné.

Aj Mária tam bola, v tichosti uvažovala a premýšľala o svojom synovi Spasiteľovi. Viem si predstaviť jej slzy. So zatvorenými očami mohla vidieť, ako sa zaslúbenia, ktoré dostala, naplnili v Ňom na kríži. Mohla znova prežívať Jeho zavrhnutie, vidieť Jeho posmešnú korunu a kruté klince. Musela pritom cítiť nevýslovnú bolesť a spomínať na Jeho hlas. Pamätala si ho? Ako by na to niekedy mohla zabudnúť? Toto sú vzácne myšlienky niekoho, kto stál blízko pri Jeho kríži. Akým vzácne nežným spôsobom použil Boh hĺbku jej veľkého utrpenia, aby pripravil Kristovi slávu tam v Jeruzaleme a v tichosti priviedol celé to zhromaždenie k Jeho chvále! Skutočne, čím viac o Ňom a o Jeho utrpení vieme, tým milšia a hlbšia je naša vlastná spomienka na Neho.

„KAŽDÚ SVOJU STAROSŤ UHOĎTE NA NEHO, LEBO ON SA STARÁ O VÁS.“ (1.PET. 5:7)

Prechádzate okolnosťami, ktoré vás nútia pochybovať o Jeho láske a starostlivosti? Pýtaš sa, ako Peter a ostatní, vo svojej skleslosti: „Učiteľu, či nedbáš?“ Pochybuješ, či je nejaký zmysel pokračovať ďalej v modlitbách? Možno sa, milý čitateľu, cítiš ako Jonáš: „lebo mi je lepšie zomrieť ako žiť.“ (Jon. 4:3).

Milý brat, milá sestra - „On sa stará o teba“, to znamená, že Mu na tebe skutočne záleží. Tvoje starosti sú Jeho starosťami. On nakláňa svoje počúvajúce ucho a dotýka sa to Jeho nežného rozumejúceho srdca. Zabudol, zabudla si na plačúceho Krista v Betánii, na milosrdného Muža, ktorý vzal Jairovu dcéru za ruku a priviedol ju živú smútiacim rodičom? Zabudol, zabudla si na lásku, ktorá Ho za teba viedla až na Golgotu? Či sa nemáme znova a znova pozrieť na Jeho prebodnuté ruky, ktoré uvidel Tomáš, až kým nepochopíme, ako veľmi Mu na nás záleží?

KEĎ SI SLOVÁ ODPORUJÚ

[6] Dobro a zlo

A. J. Higgins

So spoločnosťou, v ktorej žijeme, prichádzame často do konfliktu kvôli jej popieraniam absolútnych pravd. Nie je v nej miesto pre niečo absolútne správne alebo nesprávne. O všetkom rozhoduje situácia v tej chvíli. Túto dogmu už neobhajuje len intelektuálna elita, ale dostáva sa až ku ktorémukol'vek človekovi na ulici. Niektoré vysoko sekularizované páry sa chvália tým, že svoje deti neučia čo je správne a čo zlé, a že im nevnučujú žiadny morálny kódex. Jedna matka sa dokonca chválila, že jej dieťa nevie, čo znamená „hriech“! Chcú, aby ich deti „objavili“ svoj vlastný morálny kódex. Ak je ľudská podstata skutočne takáto, tak jej vyhliadky na budúcnosť sú potom dosť neisté.

Akékoľvek zotrvávanie na absolútnych pravdách sa často stretáva s týmto výrokom: „Nemáte právo vnučovať mi váš morálny kódex!“ Samozrejme, aj z tohto tvrdenia vyplýva morálny kódex, ktorý hovorí, že je nesprávne zavádzať morálny štandard pre ostatných ľudí. Ale to je presne to, čo žalobca robí – vnučuje vám jeho morálny kódex, ktorý hovorí, že mu nemôžete vnučovať svoj morálny kódex!

Hoci naša „tolerantná“ spoločnosť dôrazne a čoraz hlasnejšie tvrdí, že sa vzdáva morálnych štandardov, nemôže im uniknúť. Zakaždým, keď používa slová a výrazy ako „nemôžete“, alebo „nemali by ste“, alebo „musíte“, uznáva, že existuje norma, ktorá rozlišuje dobré a nesprávne, teda morálny kódex. Ich svet je v rozpore s tým našim!

Pred šiestimi tisícročiami zvedol satan Adama a Evu klamstvom, že budú môcť rozhodovať o dobre a zle a nebude im to vnučovať Boh. Od chvíle, kedy uverili tejto lži, podľahlo jej už nespočetné množstvo mužov a žien. Vek osvietenstva odhodil „okovy“ náboženských povier a potvrdil, že na určenie toho, čo je morálne správne, stačí ľudský rozum. Vek vedy vychádza z predpokladu, že všetko je hmotné a nič nie je nadprirodzené, alebo nehmotné. Charakteristickou črtou súčasnej doby je zvýšená tolerancia ako základné kritérium morálky. A napriek tomu všetkému ľudia naďalej hovoria „mali by“ a „musia“, čo naznačuje, že existuje určitý vrodený zmysel pre rozoznávanie správneho a nesprávneho.

Nepotrebujeme sa vydávať do oblasti metafyziky, aby sme zistili, aký je tento vrozený zmysel alebo aký je jeho pôvod. 2. kapitola listu Rimanom nás učí, že hoci je veľa ľudí „bez zákona“ (Rim. 2:12), nie sú mimo „pôsobenia zákona“ alebo vedomia morálneho dobra a zla, ktoré majú vpísané v srdci. Hovoríme tomu „svedomie“. Je to práve svedomie, na základe ktorého viem, že niečo nie je v poriadku. Opakované ignorovanie hlasu svedomia môže viesť k bolestivo poznačenému alebo zatvrdnutému svedomiu, ktoré už k človeku viac nehovorí, čo je čoraz častejšie (1. Tim. 4:2). Keď k nám naše svedomie prestane hovoriť, stáva sa človek amorálnym, ale nie nevyhnutne nemorálnym.

Ak sa hlásime k etike založenej na Božom zjavení, nemusíme sa cítiť trápne alebo sa snažiť ospravedlniť. To znamená, že Boh zjavil, čo je správne a čo nesprávne. Jeho morálny zákon (prikázania), je odrazom Jeho charakteru. Nemáme možnosť sami si vytvoriť morálny kódex. Sokrates povedal, že bude potrebné, aby bohovia vydali zákony. Sme „v krabici“, ktorá sa volá život. Nemôžeme vidieť von, aby sme vedeli, čo je „dobré“. Aj tí, ktorí tvrdia, že morálne správnou vecou je konať to najlepšie pre čo najväčší počet ľudí, sú znevýhodnení časom a priestorom. Kto môže povedať, čo je najväčším dobrom pre čo najväčší počet ľudí počas všetkých čias? To, čo sa jednej generácii môže javiť ako prospešné, sa môže preukázať ako nezodpovedné voči nasledujúcej generácii – stačí sa pozrieť na niektoré rozhodnutia národov!

Boh vo svojom morálnom zákone

zjavil správne a nesprávne. Aj keď sú prikázania vyjadrené v negatívnom tvare, „nebudeš“, tie isté prikázania potvrdzujú, čo je o Ňom pravdivé aj v pozitívnom zmysle: Miluje bezpodmienečne a až do krajnosti. A nezanechal nás iba v rovine špekulácií alebo dogmatických tvrdení, ale verejne to zjavil vo vtelenom Božom Synovi. Prišiel a pohyboval sa medzi nami, „miloval svojho bližneho ako seba samého“. Tento druh lásky nezavádza, neklame ani nekradne. Dáva a vždy hľadá to najlepšie pre druhého. Je užitočné vidieť pozitívne dielo morálneho zákona, ktoré rieši zdanlivé protirečenia jednotlivých nariadení, ktoré si na prvý pohľad odporujú.

Realitu, že existuje absolútna pravda, nevyvracia ani skutočnosť, že existujú chvíle, keď sa tieto absolútne pravdy dostávajú do vzájomného protikladu. Biblia neskrýva tieto konflikty: Rachab klame, aby zachránila životy dvoch vyzvedačov (Joz. 2); Mojžišovi rodičia neposlúchli kráľovský výnos a tri mesiace svojho syna ukrývali (2. Moj. 2); Abrahám je v poslušnosti voči Bohu pripravený obetovať svojho syna na oltári (1. Moj. 22). Tieto a ďalšie príklady boli už predmetom veľkého množstva úvah v náboženských aj sekulárnych médiách. Na vyriešenie týchto protikladov predložili ľudia už množstvo rôznych návrhov; žiadny z nich však nevyvracia existenciu absolútnych právd.

V súčasnosti stojíme pred argumentom, že všetky etické „normy“ sú iba sociálnymi konštrukciami, poplatné dobe, v ktorej žijeme a názormi dominantnej kultúry. Na

dôkaz toho sa predkladá etika rôznych kultúr, ktoré sa navonok zdajú byť v rozpore. Pri bližšej kontrole sa však zdá, že mnohé z týchto zdanlivých rozporov súvisia s rozdielnym uplatňovaním identickej morálnej hodnoty. Hodnota ľudského života, ktorý si vážime, nás vedie k zachovaniu života za každú cenu. Domorodé kmene, ktoré dovolili starším mužom odísť do divočiny a zomrieť, si vážili aj ľudský život. Ich predstava však zohľadňovala úžitok celého kmeňa a nie individuálny prospech. Takto

sa zachovalo blaho celého kmeňa a hodnota jeho života tým spôsobom, že mohli zomrieť tí, ktorí už neboli schopní loviť a prispievať kmeňu.

Pochybovačné tvrdenia filozofov a pochybné dôkazy diskutujúcich budú aj naďalej útočiť na absolútne morálne pravdy. My však môžeme nepohnutelne stáť na pevnom základe a byť si istí presnosťou a primeranosťou Slova pravdy. Máme „Boha, ktorý nemôže klamať“ (Tít. 1:2).

► *Dokončenie*

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNŮJÚ

[6] Boh je všadeprítomný

Larry Steers

„**A**k by som mal možnosť prežiť svoj život znova, strávil by som viac času poznávaním svojho Boha.“ Toto verejne vyhlásil pán Andrew Douglas pred mnohými rokmi na konferencii v Midlande (Ontário, Kanada) a nikdy som na to nezabudol. Náš Pán Ježiš Kristus túžil po tom, aby jeho učeníci neustále rástli v poznaní Boha. Modlil sa, „aby znali teba, toho

jediného pravého Boha,“ (Jána 17:3). To znamená, že od okamihu nášho spasenia si neustále a čoraz viac ceníme nášho Boha.

Mnohí z nás mali tú česť, že vyrastali v domácnosti kresťanov, zúčastňovali sa nedeľnej školy a evanjelizačných zhromaždení. Naučili sme sa a dospeli k presvedčeniu, že

existuje Boh, ktorý stvoril nebo a zem, a že tento Boh je svätý. Ale narástlo aj naše pochopenie a cena tejto pravdy o „Tom Večnom“ (ako znie francúzske biblické podstatné meno označujúce Boha)? Poznávame Boha stále viac?

V tomto článku sa budeme venovať téme všadeprítomnosti Boha. Aj keď sa v Biblii nenachádza podstatné meno „všadeprítomnosť“ alebo jeho tvar „všadeprítomný“, je skutočne jednou z mnohých veľkých charakteristických vlastností Boha. Celé Božie slovo je presýtené pravdou vyjadrenou v slove „všadeprítomný“.

Všadeprítomnosť je zložené slovo. Všade (omni) pochádza z latinského výrazu „všade“; prítomnosť je slovo, ktoré hovorí o mieste. „Všadeprítomnosť“ znamená, že Boh je prítomný všade v rovnakom čase a neustále, bez výnimiek a obmedzení. Satan môže byť súčasne iba na jednom mieste.

Náš Boh vo Svojom majestáte prevyšuje Svoje stvorenie a neustále naplňa Svoj vesmír. Aj keď je to pre myseľ s obmedzenou schopnosťou porozumenia nepochopiteľné, prostredníctvom viery to prijímame s úctou a bážňou, pretože si uvedomujeme, aký je ničím neohraničený, veľký a úžasný náš neomylný Boh.

Všadeprítomnosť sa výrazne líši od „panteizmu“ – učenia, ktoré tvrdí, že Boh je všade a všetko je Bohom. Pre panteistov sú Boh a vesmír totožné. To popiera nadprirodzený Boží charakter, ktorý je jedinečný a odlišný od všetkého, čo stvoril. Nie je obmedzený priestorovými, ani časovými hranicami.

Medzi všadeprítomnosťou a vševeducnosťou je priamy vzťah. Boh, ktorý je všade, vie o všetkom. Chanani pripomenul Azovi: „Lebo oči Hospodinove chodia sem a ta po celej zemi,...“ (2. Par. 16:9). Boh vie o všetkom a nič mu neujde, nikdy nespí.

Pred večne prítomným a vševediacim Bohom nie je kam sa ukryť. „Či sa azda niekto skryje volakde na skrytých miestach, aby som ho ja nevidel? hovorí Hospodin.“ (Jer. 23:24). Elíhu pripomenul Jobovi: „Lebo jeho oči hľadajú na cesty človeka, a vidí všetky jeho kroky.“ (Job 34:21). Žalmista uvažoval: „... Alebo kam by som utiekol pred tvou tvárou?“ (Žalm 139:7). Na základe modlitieb je zrejmé, že Dávid vedel, že nie je možné uniknúť z Božej prítomnosti. Na záver povedal: „Preskúmaj ma, silný Bože, a poznaj moje srdce! Skús ma a poznaj moje myšlienky a vidz, či je vo mne nejaká zlá cesta, a veď ma cestou večnosti.“ (v. 23-24).

V prvom z dvoch odkazov zo Starého Zákona si všimnite, že Adam vyhládaval spoločenstvo s Bohom, ktorý sa prechádzal po rajskej záhrade. Plne pochopil obmedzenie, ktoré prikázal Boh ohľadne stromu poznania dobra a zla. „Oči Hospodinove vidia na všetkých miestach, hľadajú pozorujú zlých i dobrých.“ (Prísl. 15:3). Keď Adam a Eva neposlúchli svojho Stvoriteľa, bolo zbytočné pokúšať sa schovať za strom. Prvé slová určené Adamovi, ktorý padol do hriechu: „Kde

VŠADEPRÍTOMNÝ BOH SI ŽELAL,
ABY ADAM SAMOTNÝ ZISTIL, KDE
JE.

si?“ (1. Moj. 3:9) neznamenajú, že ho Boh nemohol nájsť. Všadeprítomný Boh si želal, aby Adam samotný zistil, kde je.

V druhom rade uvažujme o Hagar, ktorá v zúfalstve utiekla po tom, ako ju Abrahám opustil a Sára ju odmietla. Pánov anjel vedel o každej podrobnosti z jej života. Ona sama Ho preto pomenovala slovami: „Ty si silný Bôh, ktorý vidíš,“ (1. Moj. 16:13).

Pre veriaceho človeka je Božia všadeprítomnosť požehnaním. Môžeme sa tešiť z bohatého spoločenstva s všadeprítomným Bohom za každých okolností. Aké vzácne sú slová Izaiáša 43:2: „Keď pôjdeš cez vodu, budem s tebou, a keď cez rieky, nezatopia ťa; keď pôjdeš cez oheň nepopáliš sa, a plameň sa ťa nechytí.“ Pre Izrael sa vody stotožňovali s Červeným morom, keď ich prenasledovali Egypťania; rieka Jordán predstavovala im určenú zem; oheň, troch mužov v horiacej peci. Ale aké vzácne je pripomenúť si slová: „Budem s tebou.“ Apoštol nám dáva Pánovo zaslúbenie: „Nenechám ťa cele iste ani ťa neopustím,“ (Žid. 13:5). Sľubuje, že bude so Svojimi v dravom prúde rieky životných ťažkostí, hlbokých vodách, cez ktoré mnohí prechádzajú, alebo v páľave ohňa svedectva o Kristovi. Štefanovo telo zabili násilní muži ukameňovaním. Tvárou v tvár brutálnej mučeníckej smrti a vzhliadajúc k nebesiam v hodine najhlbšieho súdu ho povzbudil Najvyšší veľkňaz Ježiš, ktorý stál a podopieral Svojho služobníka prechádzajúceho ohňom.

Žiadne štúdium Božej všadeprítomnosti by nebolo úplné bez

pohľadu na nášho Pána Ježiša Krista, ktorý bol Bohom zjaveným v tele (1. Tim. 3:16). „nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu,“ (Fil. 2:6). Nebol o nič menší na tejto zemi, ako keď bol na najvyššom tróne. Aj keď bol istý čas na zemi v tele, mal všetky vlastnosti Boha. Je všadeprítomný, pretože je Bohom.

Všadeprítomnosť Pána Ježiša sa aj verejne prejavila. Žene pri studni povedal podrobnosti z jej života (Jána 4). Keď Filip priviedol Natanaela k Pánovi, Natanael sa spýtal, odkiaľ ho pozná. Všadeprítomný Pán odpovedal: „Prv ako ťa zavolať Filip, keď si bol pod tým fíkom, videl som ťa.“ (Jána 1:49).

V Jánovom evanjeliu 3:13, sú slová, ktorými Pán Ježiš hovorí o tom, že bol v nebi, hoci je v tej chvíli na zemi. Pretože je všade v tom istom čase, môže byť na zemi, aj v nebi. Z evanjelia Matúša 18:20 je zrejmé, že bezohľadu na to, kde by sa veriaci spoločne zhromaždili v Jeho mene, On bude uprostred nich. Nakoniec aj pred Svojím návratom do neba povedal učeníkom: „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta.“ (Mat. 28:20).

Aké vzácne a povzbudzujúce je poznať a zažiť každý deň Jeho blízkosť. Bezohľadu na to, či v kuchyni uspokojujeme potreby malej rodiny, pracujeme v kancelárii, sedíme v školskej lavici, alebo pracujeme v skrytosti na evanjelizačnom poli pri zbere Jeho úrody zvestovaním evanjelia, ale aj vtedy, keď sme už kvôli slabosti spôsobenej vekom odložením nabok, môžeme odpočinúť vo vedomí, že náš Pán je stále s nami.

► *Pokračovanie nabadúce*

VYTRHNUTIE

[2] Kam, prečo a kedy

David Petterson

V predchádzajúcom článku sme sa zaoberali zaslúbením a prvými zmienkami o vytrhnutí, rovnako ako tým, kto ho bude účastný. Ďalej budeme uvažovať o mieste, kam budú veriaci vytrhnutí.

Miesto vytrhnutia (Kam?)

Pán Ježiš povedal, že príde znova a On sám nás vezme Sebe (Jána 14:3). Už sme dokázali, že nás nakoniec uvedie do domu Jeho Otca. Ale Pavel nám hovorí ešte niečo navyše. Hovorí, že mŕtvi v Kristu vstanú prví a budú spojení so živými, aby sme boli „potom my živí... s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria.“ (1. Tes. 4:17). Prečo „do povetria“? Prečo nás nevezme všetkých priamo do neba?

Po prvé, je to v súlade s tým, čo zvyčajne robil ženích, keď sa vrátil, aby vzal svoju nevestu späť do otcovho domu. [1] Ženích sa vtedy postavil pred jej dom. Nevesta mu potom vyšla v ústrety. Rovnako aj Pán Ježiš opustí Otcovský dom a vráti sa, aby sa postavil pred náš dom, na tejto zemi. Príde do „povetria“ a každý z nás sa tam s Ním stretne. Potom bude prebiehať spoločné premiestnenie z povetria do Otcovho domu.

Môže však za tým byť aj ďalší význam, a síce skutočnosť, že sa stretávame oddelene v „povetrí“. Satan je v Efežanom 2:2 nazývaný kniežaťom „mocností povetria“. Bez akéhokoľvek strachu sa teda stretneme na území pod vládou nášho nepriateľa, pretože nad nami nebude mať žiadnu moc. Nebude sa tam môcť dotknúť nikoho z nás. Vďaka Bohu! Ten, kto nás tu obťažoval a pokúšal, nám už viac nebude môcť ublížiť.

Význam vytrhnutia (Prečo?)

Áký je cieľ tejto veľkej udalosti? Pán Ježiš uviedol dve veci, ktoré vysvetľujú význam vytrhnutia. Jedným z nich je, aby si nás „oddelil pre seba“ (to sa udeje vo vzduchu) a druhé, úzko spojené s prvým, je „aby sme boli tam, kde je On“ (to sa udeje vtedy, keď nás vezme do domu Svojho Otca). Pavel píše, že cieľom vychvátenia je, aby sme vyšli „v ústrety Pánovi do povetria“. A jeho konečným dôsledkom potom, že budeme navždy s Pánom (1. Tes. 4:17).

Čo sa musí stať potom, aby sa tento cieľ mohol naplniť? Kristovu nevestu budú v nebi tvoriť tí, ktorí nemajú telá (zosnulí), hoci samotný Kristus má

oslávené telo. Preto je potrebné ich znovu spojiť s telami, ale s oslávenými telami. Ďalšia časť Nevesty, ktorá bude v tom čase na zemi, má ešte stále porušené telá. Tie sa musia premeniť, a presne to opisuje 1. list Korintánom 15:51: „Všetci nezosneme, ale všetci budeme premenení,...“. Veriaci, ktorí zomreli, sú teda vzkriesení a premenení a veriaci, ktorí budú v tom čase žiť, sú premenení. Pán Ježiš „... premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu jeho slávy...“ (Fil. 3:21). Hneď potom „... budeme razom s nimi vychvátení... v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom.“ (1. Tes. 4:17). Zmyslom vytrhnutia teda je, aby Kristus zjednotil Svoju nevestu, Cirkev, aby nás navždy prijal k Sebe a vzal si nás domov, aby sme boli s Ním. On možno očakáva túto udalosť ešte viac, ako my!

Vytrhnutie pred súžením (Kedy?)

Viacere Písma poukazujú na to, že sa vytrhnutie odohrá pred Veľkým súžením. Najskôr však uvažujme o slovách, ktoré učia, že Kristov príchod je blízko. Ak by sa nemal vrátiť predtým, ako začne alebo skončí sedemročné obdobie Veľkého súženia, texty opisujúce Jeho návrat „v každom okamihu“ (t. j. bezprostredne) by nemali žiadny zmysel. Niektorí tvrdia, že čas Veľkého súženia už prešiel, alebo ho žijeme práve teraz. Pán Ježiš opísal toto súženie takto: „Lebo vtedy bude veľké súženie, akého nebolo od počiatku sveta až doteraz, ani už nikdy viac nebude.“ (Mat. 24:21). Tieto slová sú silným dôkazom, že k súženiu ešte nedošlo.

Uvažujme teraz nad niektorými textami, ktoré s tým súvisia. V liste Títovi 2:13 hovorí apoštol Pavel „očakávajúc blahoslavenú nádej a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista,“. V 1. Korintánom 1:7–8 zase Pavel píše: „takže nemáte nedostatku v niktorom dare milosti očakávajúc zjavenie nášho Pána Ježiša Krista, ktorý vás aj upevní a zachová až do konca,...“. V 1. Tesaloničanom 1:10 dáva pokyn, aby sme „očakávali jeho Syna z nebies,“. Učenie týchto a ďalších textov (Fil. 3:20; Žid. 9:28) spočíva v tom, že očakávame zjavenie nášho Spasiteľa „v ktorejkoľvek chvíli“, aby prišiel a vzal nás so Sebou. Tieto texty sú tiež v súlade s umiestnením vychvátenia do času pred Veľkým súžením.

Po druhé, existujú texty, ktoré spomínajú únik pred (Božím) hnevom. 1. list Tesaloničanom 1:10 hovorí, že máme očakávať Jeho Syna, Ježiša, z neba, ktorý „nás vychvacuje od prídúceho hnevu,“ alebo ako hovoria iné preklady „od budúceho hnevu“. Slová „prichádzajúci hnev“ sa javia ako odkaz na obdobie Veľkého súženia. Samotnou podstatou tohto súženia je Boží hnev (Zjav. 6:17). Pavel píše: „Lebo nás Boh neurčil na hnev, ale aby sme dosiahli spasenie v našom Pánovi Ježišovi Kristovi,“ (1. Tes. 5:9). Neobstojí argument niektorých ľudí, ktorí tvrdia, že súčasťou Veľkého súženia nie je Boží hnev, ale Satanov, pretože máme byť zachránení ešte pred obdobím tohto hnevu. Rimanom 8:1 hovorí: „Nieto teda teraz už odsúdenia tých, čo sú v Kristovi Ježišovi a nechodia podľa toho, ale

podľa ducha.“ Zjavenie 3:10 je užitočné aj tu, kde Pán sľubuje: „Budem ťa držať pred hodinou skúšky, ktorá prichádza na celý svet, aby si vyskúšal tých, ktorí prebývajú na zemi.“ Nehovorí: „Budem ťa držať počas neho“, ale „Budem ťa držať pred...“. Nasledujúci verš (v. 11) nám hovorí, ako presne to Kristus dosiahne - „Hľa, prídem rýchle.“ Sme zachránení pred prichádzajúcim hnevom (t. j. pred sedemročným obdobím Veľkého súženia), pretože nás vytrhne z miesta, na ktoré bude tento hnev vyliaty.

Po tretie, vytrhnutie pred súžením je v súlade s odstránením toho, čo tomu bráni. V 2. liste Tesaloničanom 2:3–8 Pavel píše tieto slová, aby vyvrátil falošné učenie rozšírené medzi Tesaloničanmi, že Pánov Deň už nastal (v. 2). K tomuto nesprávnemu názoru ich priviedol list, v ktorom sa tvrdilo, že ho napísal Pavel. Z tohto dôvodu boli „zviklaní“ a „zastrašeni“ (v. 2). Verili, že boli pri vytrhnutí zanechaní na zemi a že budú musieť prejsť hrôzami obdobia Veľkého súženia (ktoré je súčasťou Pánovho Dňa).

Ale Pavel im hovorí, že Pánov Deň nemôže prísť bez toho, aby sa pred ním nestalo veľa vecí. Najprv musí dôjsť k „odpadnutiu“ a odhaleniu „človeka hriechu“ (v. 3). Ale tento „človek hriechu“ nebude odhalený, kým nebude odstránené to, čo „zdržiava“ (v. 6–8). Pánov Deň (vrátane obdobia Veľkého súženia) preto nemôže začať, kým nebude odstránené to, čo zdržiava. Kto alebo čo je to, čo zdržiava?

Najprv si všimnite, že slovo preložené ako to, „čo zdržiava“ (v. 6) je

„katecho“ a znamená „niečo zdržiavať.“ Po druhé, na označenie toho, čo „zdržiava“ sa používajú podstatné mená v strednom a mužskom rode (v. 6 „čo“ a v. 7 „on“). Ako tretie je potrebné uvedomiť si, že to, čo „zdržiava“, musí byť možné odstrániť. Po štvrté, to, čo „zdržiava“, musí byť dostatočne silné na to, aby mohlo zabrániť prevzatíu moci zlu a „mužom hriechu“. Iba Boh môže zabrániť zlu prevziať moc. Verím, že v tomto prípade ide o Svätého Ducha. O Svätom Duchu sa v Písme hovorí ako o moci zadržávajúcej hriech a zlo vo svete (1. Moj. 6:3), ale zachováva aj nás, veriacich. Usvedčuje nás z hriechu a bojuje proti telu, a tým brzdi úplné prepuknutie zla v našich životoch.

Ako je však možné odstrániť Boha, keď je Boh všadeprítomný? Verím, že tým, čo „zdržiava“, je Svätý Duch, ktorý pôsobí v Cirkvi a prostredníctvom nej. Toto je jediný pohľad, ktorý primerane vysvetľuje použitie stredného i mužského rodu. V gréčtine je slovo pneuma (Duch) stredného rodu. Ale Svätý Duch sa v Písme dôsledne označuje aj pomocou mužského záměna „On“ (hlavne v Jánovom evanjeliu 14–16). Mark Hitchcock napísal: „Poslaním Cirkvi je zvestovať a byť obrazom evanjelia. Je to hlavný nástroj, ktorý Svätý Duch v tomto veku používa na potlačenie moci zla. Sme soľou zeme a svetlom sveta (Mat. 5:13–16). Sme chrámom Ducha Svätého jednotlivo i spoločne.“ [2]

Ako je však možné odstrániť Ducha Svätého? Nie je všadeprítomný? Preto hovorím, že to, čo „zdržiava“, je Svätý Duch v Cirkvi. Zdá sa, že udalosť, ktorú opisuje 2. kapitola

2. listu Tesaloničanom je presným protiobrazom Letníc. Čo stálo na počiatku veku Cirkvi? Príchod Svätého Ducha. Čo ukončí vek Cirkvi? Odstránenie Svätého Ducha. Ako môže byť odstránený? Odstránením všetkých, v ktorých Svätý Duch prebýva (t. j. všetkých, ktorí sú súčasťou Cirkvi) zo zeme vytrhnutím

a pred Veľkým súžením. To sa preto musí stať skôr, ako príde Pánov Deň.

[1] Renald Showers, *Maranatha: Our Lord Come* (Bellmawr, NJ: Friends of Israel, 1995), 164-169.

[2] Mark Hitchcock, *An Overview of Pretribulational Arguments*. Zo stránky <https://www.pre-trib.org>

POUČENIE ZO SKÚSENOSTÍ Z VÄZENIA

[2]

John Gordon, Severné Írsko

„Sú to temné časy, ale pred nami leží nádej“

Uvažujme teraz o niektorých zážitkoch z väzenia, ktoré sú v Písme zaznamenané a snažme sa z nich poučiť, aby nás posilnili v „čase temna“, ktorý momentálne prežívame. V prvej časti sme sa zaoberali Jozefom a jeho trpezlivosťou, i Petrom a jeho pokojom. Teraz ukončíme naše úvahy pohľadom na Pavla a Sílasa, ich modlitby a chvály, a na Pána Ježiša a to, čím nás zaopatril.

Pavel a Sílás, ich modlitby a chvály

Hlásatelia evanjelia sa veľmi často obracajú k 16. kapitole Skutkov a v

mnohých kázňach hovoria o mužovi, ktorého často označujeme ako väzenský dozorca z Filíp. Nemálo poslucháčov už počulo slová výzvy: „... čo mám činiť, aby som bol spasený?“. A prostredníctvom odpovede na túto otázku: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený...“, vošli do radosti spasenia.

Pavel a Sílás milovali všetky duše a nebáli sa zvestovať Spasiteľa. A práve to bol dôvod, prečo boli uväznení, zranení a bití, pretože v tom zostali verní a neodchýlili sa k inému cieľu. Sme pripravení trpieť, aby ostatní mohli počuť posolstvo evanjelia? Možno práve v tejto dobe vedie Boh naše srdcia k tomu, aby sme ešte

horlivejšie zvestovali Jeho slovo tým, ktorí hynú.

Kresťanstvo nie je žiadna nudná drina, pretože tu vidíme, že napriek veľkému utrpeniu sa Pavel a Sílás modlia a spievajú chvály. Keby sme na tom mieste boli vy a ja, možno by sme sa zaoberali svojimi ranami a naše ústa by boli zatvorené. Ale u týchto mužov to tak nie je! Užívali si spoločné obecenstvo pri modlitbách a ich ústa boli plné chvál. Aj v prítomí väzenia vo Filipách ich mohli ostatní väzni počuť. Nepremeškali príležitosť zostať v obecenstve s Bohom a umožnili tak aj ostatným vypočuť si zvesť evanjelia. Ó, aká radosť musela naplňovať ich srdcia aj za týchto okolností! Možno aj v dnešnej dobe, keď sú naši susedia doma, bude mať možnosť hovoriť s nimi cez záhradný plot, alebo keď ich stretneme pri každodennom cvičení. Využime každú príležitosť, aby sme im povedali o našom Spasiteľovi. Strávte veľa času modlením sa za nich a za naše rodiny. Doba utrpenia je krátka, a potom príde čas chválenia Toho, ktorý si nás zamiloval a vydal sa za nás. Ten čas sa začal už tu na zemi, a tým sa budeme zaoberať na večné veky.

Ako často sa naše srdcia rozohrejú, keď trávime čas na modlitbe; a to iba tým, že prednesieme svoje bremená a starosti nášmu nebeskému Otcovi, ktorý rozumie modlitbám a odpovedá na ne podľa Svojej vôle. Máme veľkého Veľkňaza, Toho, ktorý spolucíti s našimi slabosťami (Žid. 4:14-15). Možno ste na tom tak ako ja, keď mám chvíle, kedy ani neviem, za čo sa mám modliť. V takýchto chvíľach nezúfajte, pretože v Rim. 8:26 nám Pavel hovorí: „A tak podobne i Duch spolu pomáha

naším slabostiam. Lebo toho, čo by sme sa mali modliť, ako sa patrí, nevieme: ale sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychaniami.“

V časoch, ako sú tieto, neprestávajme sa modliť a povzbudzujme sa k spevu a chválam, spievajúc a hudúc si v našich srdciach.

*Ku naším modlitbám a chválam
Kristus svoj sladký parfum dáva,
A láska sťa kadidla vôňa
Ich vôňu konzumuje.*

Pán Ježiš a Jeho dielo

Obráťme však teraz svoju myseľ na Pána Ježiša a upriamme pozornosť na Jeho skúsenosť s väzením. Prorok Izaiáš nám hovorí, že „Vzatý bol z väzby...“ Iza. 53:8. Tento verš sa spomína aj v Skutkoch 8:33, kde Lukáš hovorí, že etiópsky eunuch číta Písmo. Píše sa tam: „V jeho ponížení bol vyzdvihnutý jeho súd, ...“.

Keď o ňom uvažujeme a poznávame celú Jeho bezhriešnu dokonalosť a pripomíname si, že je večným Synom večného Boha, vedie to naše srdcia k pokornej úcte. Už len keď pomyslíme na to, že vôbec prišiel zo slávnych výšin na tento hriešny svet, aby sa zaujal padlého človeka. Prišiel, aby naplnil vôľu Svojho Otca, ale spomeňme si tiež na tú noc, kedy Ho vydali do rúk hriešnikov, prijal ľudský trest a dobrovoľne sa mu podriadil. Zviazali Ho a odvedli preč. Vo väzení prešiel ťažkou skúškou; pred Jeho odsúdením na smrť znášal výsmech a falošné obvinenia. Keď Ho znenazdania odvedli z miesta najväčšieho justičného omylu a odopreli Mu spravodlivý súdny

proces, „... neotvoril svojich úst...“, ako nám to Izaiáš pripomína (53:7).

Ďalšou scénou je potom Golgota. Tri vztýčené kríže a uprostred na jednom z nich visí Boží Syn. So srdcom plným odpustenia sa modlí za vojakov: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia!“ (Luk. 23:34). Počas tých šiestich hodín na kríži, troch v dennom svetle a troch v temnote, dokonal výnimočné dielo, pretože vylial svoju drahocennú krv a zomrel za naše hriechy. Radi hovoríme o Spasiteľovi a o Jeho dokonanom diele: Jeho smrti, pohrebe a zmŕtvychvstání, pretože práve na tomto základe je pevne založená naša nádej, nie na piesčitom základe tohto nestabilného sveta, ktorým môže až do jeho jadra otriasť koronavírus.

*Na ničom menšom nádeje moja nestojí
Len na spravodlivosti Ježiša a Jeho krvi;
Uveriť netrúfam tej zvodnej nádeji;
Len v mene Ježiš mám ten základ živý
Na Kristovi, pevnej skale, stojím,
Všade inde len ten piesok vidím.
Keby zdalo sa, Jeho tvár zahalila
temnota,
Pre mňa vždy tu Jeho istota;
Výchrica čo vo výške hrozí, mrákote
Ja istotu pevnú mám večnej nádeje
Prísaha Jeho, zmluva, krv vyliala,
To v prívale vôd pevná podstata:
Keď duše skrýša vôkol odňatá,
Len On je nádej, čo večne zostáva.*

Citát zo začiatku tohto článku („Sú to temné časy, ale pred nami leží nádej“) pochádza z jedného novinového článku, ktorý nedávno vyšiel, a na ktorý sme v predchádzajúcom článku odkazovali. V tomto článku autor ďalej hovorí: „Nezdá sa vám čudné, že aj v týchto

temných časoch ďalej svieti slnko? Aj keď nás to povzbudzuje, aby sme pokračovali v našom doterajšom živote, pripomína to tiež to, ako krehké a dočasné sú niektoré veci.“

Naša myseľ by sa okamžite obrátila k Stvoriteľovi a nášmu Otcovi, Tomu, ktorý „... ich (slnko a mesiac) dal na nebeskú oblohu, aby svietili na zem“, 1. Moj. 1:17. V Mat. 5:45 čítame: „... lebo svojmu slncu velí vychádzať na zlých aj na dobrých a dáva dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých.“ Preto sa nám to nezdá „čudné“, ale je to pripomienka toho, že On je náš Boh, ktorý má všetko pod kontrolou. Veci tohto sveta sú skutočne krehké a dočasné, takže v týchto „časoch temna“ nech je naša viera v Neho pevná, neochvejná a neotrasiteľná, aby „... ste slúžili Bohu, živému a pravdivému, a očakávali jeho Syna z nebies, ktorého vzkriesil z mŕtvych, Ježiša, ktorý nás vychvacuje od prídúceho hnevu.“ (1. Tes. 1:9-10).

*Ó, Božie dieťa, On pre teba tu je
Stá nádej, zažiari ti z temnoty:
A uzri tak radostnej sľub nádeje
Ved' návrat Pánov, tam plnosť istoty*

*Príde ... áno, príde a nebude sa
zdržovať,*

*Príde ... áno, príde a nebude sa
zdržovať,*

*Príde ... Príde ... Príde a nebude sa
zdržovať.*

*Ó, Božie dieťa, tvoj údel celý môže byť
len samá skúška, smútok, či bolesť;
Však hore hľad'! Po teba musí spať,
A hovorí: „Hľa pre teba musím prísť.“*

► *Dokončenie*

NA POČIATKU

[1]

Ken Cooper, Anglicko

Úvod

Božie slovo k nám prichádza v ľudskej reči. Sú však aj chvíle, kedy sa odhaľujú obmedzenia takejto ľudskej reči. Ako by mohol byť ľudský jazyk schopný úplne opísať a definovať ničím neobmedzené bytosti? Ako môže ľudský jazyk adekvátne vyjadriť úplnú slávu Božích osôb? Necítíme pri službe Bohu obmedzenia nášho jazyka? Márne hľadáme, ako by sme zodpovedajúcimi slovami vyjadrili, čo Pán Ježiš znamená nielen pre nás, ale aj pre Boha, Jeho Otca.

V tejto súvislosti uvažujme o výraze „na počiatku“ v Božom slove a jeho spojením s Božími osobami. Tento výraz sa nachádza v 1.Moj. 1:1; Jána 1:1 a Žid. 1:10. Podobné zložené výrazy, kde sa používa slovo „začiatok“, sa nachádzajú aj v 1. Jána 1:1; Kol. 1:18 a Prísl. 8:22. Ako je však možné spojiť slovo „počiatok“ s večnými Osobami? To sa dá vysvetliť iba tak, keď si uvedomíme, čo toto slovo naznačuje.

K tomu nám môže pomôcť štúdium slov Svätého písma; musíme však akceptovať, že rovnako preložené slová nemusia mať vždy rovnaký zmysel, alebo sa týkať tej istej udalosti

aj v pôvodnom texte. A ďalej, pri štúdiu Písma na základe jednotlivých slov je vždy potrebné brať do úvahy aj kontext.

V Písme sú isté miesta, keď má slovo „počiatok“ jednoduchý a priamy význam: označenie „počiatku“ alebo „začiatku“ niečoho; sú však aj také miesta, kde je zmyslom tohto slova vyjadriť istú počiatočnú predstavu, zámer; vtedy má toto slovo hlbší a dôležitejší význam.

Výraz „na počiatku“ má preto v Písme zvláštny zmysel. Niekedy vráti „počiatok“ našu myseľ späť ku stvoreniu sveta, niekedy späť do večnosti a niekedy zase ďalej ku slávnemu vzkrieseniu.

1.Moj. 1:1 – „Na počiatku stvoril Boh nebesia a zem.“

Slová „na počiatku“ z tohto verša nás vracajú do času stvorenia sveta. Tento verš predstavuje počiatok vesmíru v priestore, čase a hmote. Tu je pôvod sveta. Tu začal Boží akt stvorenia. Je to okamih, kedy sa začalo dielo stvorenia. Je to časový okamih, kedy Boh konal. Je to začiatok všetkého, čo Boh povolal k existencii z ničoho.

KEĎ BOL STVORENÝ VESMÍR,
BOH UŽ TAM BOL.

V tomto verši máme základ každej viery; „na počiatku... Boh“. Viera sa nesnaží dokázať existenciu Boha; viera tomu verí. Keď bol stvorený vesmír, Boh už tam bol. Boh existuje večne. Žalm 90:2 potvrdzuje túto pravdu: „Prv ako boli splodené vrchy, a prv ako si rodiťsky sformoval zem a okruh sveta, od veku na vek si ty silný Boh!“.

Tento verš učí, že Boh je prapríčinou a pôvodom všetkého. „Na počiatku stvoril Boh...“. Biblický záznam o stvorení prijímame na základe viery. Žid. 11:3 hovorí: „Vierou rozumieme, že sú veky ustrojené slovom Božím,...“. Nie sme povolani k vedeckému dokazovaniu. Jednoducho veríme, že „... bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo.“ (Jána 1:3). Božie Slovo nám hovorí a my veríme, že „... všetky veci,... pre tvoju vôľu sú a boli stvorené.“ (Zjav. 4:11). Krása a komplexnosť stvorenia môže pochádzať iba zo Stvoriteľovej slávy. Evolučná teória mu túto slávu odopiera, dokonca v skutočnosti popiera, že existuje, a preto by sme mali evolučnú teóriu zavrhnúť.

Nie je presne povedané, kedy sa „počiatok“ z 1. kapitoly 1. knihy Mojžišovej udial, kedy bola Zem stvorená. V texte 1. kapitoly 1. knihy Mojžišovej nie je uvedený žiadny dátum, ale v tej chvíli nastal počiatok času.

Týmito majestátnymi úvodnými slovami predstavuje Biblia Boha stvorenia. Tieto slová sú v rozpore

so všetkými filozofiami a teóriami človeka, ktoré popierajú, že osoba Stvoriteľa vytvorila vesmír. Božie slovo jasne učí, že tento svet stvoril Boh a stvoril ho pre Boha. „A ty si, Pane, v počiatkoch založil zem, a dielom tvojich rúk sú nebesia.“ (Žid. 1:10); „Boh, ktorý učinil svet a všetko, čo je na ňom,...“ (Skut. 17:24); Boh „... ktorý stvoril nebesia a rozťahal ich, ktorý rozprestrel zem i to, čo vychádza z nej, ktorý dáva dych ľudu, ktorý je na nej, a ducha tým, ktorí chodia po nej.“ (Iza. 42:5). Sám Boh sa pri rozhovore s Jobom spýtal: „Kde si bol, keď som zakladal zem?“ (Job 38:4). Písmo nám hovorí, že „lebo v ňom (Jeho drahom Synovi) je stvorené všetko, všetko, čo je v nebesiach i čo je na zemi, viditeľné i neviditeľné,...“ (Kol. 1:16). (Pozri tiež Jána 1:1–3.)

Pri stvorení Boh stvoril svet z ničoho. Boh povedal slovo, dal príkaz a vznikla hmota. Aká moc! „Lebo on povedal, a stalo sa; on rozkázal, a postavilo sa.“ (Žalm 33:9); rozumieme, „že sú veky ustrojené slovom Božím,...“ (Žid. 11:3).

1. Moj. 1:1 bez vysvetľovania učí, že Boh je večný, bez počiatku a bez konca. Bol tam predtým, ako začal čas. Žije mimo rámca času. Večnosť vnímame ako predĺžené trvanie bez začiatku alebo konca, akoby trvala počas nekonečných vekov. Pod večnosťou si predstavujeme nekonečne dlhý čas. Význam večnosti je však väčší ako iba toto. Presahuje čas, je mimo času a nepodlieha žiadnemu z obmedzení, zmien a účinkov času. Vo večnosti čas neexistuje. Boh, v ktorého dúfame a ktorému veríme, je Bohom večnosti. Nepodlieha obmedzeniam, zmenám

a účinkom času, ani nimi nie je ohromený tak, ako my. Aké ubezpečenie z toho plynie pre naše srdcia!

Tento verš bez ďalšieho dokazovania učí, že Boh nie je stvorený. Vždy bol, vždy je a vždy bude. Nemá žiadny počiatok a nebude mať žiadny koniec. Nie je možné, aby naše obmedzené mysle, stvorené v istý čas a obmedzené časom pochopili skutočnosť večnosti Boha, ale Písmo o tejto pravde hovorí dostatočne výstižne. Boh bol na počiatku, 1. Moj. 1:1; Jána 1:2 a je Stvoriteľom všetkých vecí. Nebolo stvorené nič, čo On nestvoril. Je nestvorený. Je večný, a preto je Boh.

BOH BOL NA POČIATKU, JE NESTVORENÝ. JE VEČNÝ, A PRETO JE BOH. PRETOŽE JE NESTVORENÝ, JE AJ MIMO ČASU.

Pretože je nestvorený, je aj mimo času. Nepodlieha času a pre Neho nie je žiadne včera, dnes ani zajtra; neexistuje minulosť, prítomnosť ani budúcnosť.

Tieto pravdy prinášajú požehnanie, útechu a upokojenie našej duši. Je to večný, vždy jestvujúci Boh. Nech už nás na tomto svete stretne čokoľvek, môžeme s dôverou odpočívať vo vedomí, že Boh „... môže všetko, a že mu nemôže byť prekazený žiadny úmysel.“ (Job 42:2). Je to mocný Boh. Zjavil sa v Kristovi v dokonalej láske a Jeho milostivé skutky voči nám sú charakterizované tým, čím je Sám o sebe. Mojžiš

povedal o pozemskom Božom ľude: „Tvojím príbytkom je Boh praveku, a dole na pomoc ramená večnosti.“ (5. Moj. 33:27). Táto pravda platí aj pre Boží ľud dnes. Dávid povedal: „Ale milosť Hospodinova trvá od vekov až na veky nad tými, ktorí sa ho boja,...“ (Žalm 103:17). Aké povzbudenie je to aj pre nás samotných! Biblia hovorí o Jeho „večnej moci“; Jeho zaslúbenia sú ustanovené ako „večná zmluva“; vedie nás „cestou večnosti“; a nakoniec aj porušeným ľuďom hovorí: „... milujem ťa večnou láskou,“ (Jer. 31:3). Jeho slovo, milosrdenstvo, Jeho spravodlivosť, svetlo, Jeho cesta a Jeho láska sú rovnako večné, ako On sám a „Lebo tento Boh je naším Bohom na večné veky.“ (Žalm 48:15).

1. Moj. 1:1 pred nás prináša večného, nestvoreného a nadčasového Boha. Na základe týchto slov môžeme poznať Jeho veľkosť, moc a Jeho majestátnosť. Je to Boh večnosti, ktorý na nás položil Svoju lásku a ku ktorému teraz môžeme hovoriť ako k milujúcemu Otcovi.

► *Pokračovanie nabudúce*

Pán vládne

David Petterson

Komu bude patriť moc? Kto bude všetko riadiť? Kto bude kurčovať budúcnosť tohto národa? Ktoré zákony by sa mohli zmeniť alebo vzniknúť? Takéto otázky možno vyvstávali v mysli pisateľa 93. žalmu. Aj keď nepoznáme jeho autora ani jeho postavenie, je zrejmé, že je hlboko zasiahnutý okolnosťami, a čo

je dôležitejšie, Duchom Svätým. Preto začína tento žalmista najpevnejšou pravdou, o akej je vôbec možné niekedy uvažovať – „Pán vládne“ (v. 1).

Monarchie, oligarchie a diktatúry nie sú výnimkou z tejto absolútnej pravdy. A to nie sú ani demokracie a republiky. Aj keď sa môže zdať, že na tomto svete vládne anarchia, stále platí, že „Pán vládne“.

AJ KEĎ SA MÔŽE ZDAŤ, ŽE NA SVETE VLÁDNE ANARCHIA, STÁLE PLATÍ, ŽE „PÁN VLÁDNE“.

Žalmista nazerá za oponu chaotických a nepredvídateľných svetových udalostí a povzbudzuje nás najmenej štyrmi ubezpečeniami, ktoré platia bezohľadu na to, aký je rok (áno, dokonca aj v roku 2021), alebo kde žijeme.

Po prvé, Božia vláda je večná. „Tvoj trón stojí pevne od pradávna, od večnosti si ty.“ (v. 2). Žalmista sa obzerá nielen naspäť k Pánovej vláde, ale posledné slovo žalmu („na večné časy“) nám pripomína, že vždy vládol a vždy bude. Bezohľadu na to, kto je na zemi pri moci, „... Najvyšší panuje nad kráľovstvom človeka...“ (Dan. 4:29). Pán kraľuje.

Po druhé, Božej moci sa nič nevyrovná. „Hospodin sa obliekol a opásal sa silou.“ (v. 1) To naznačuje, že Jeho moc Mu zabezpečuje Jeho vládu. Rútiace sa ničivé vody povodne (v. 3-4), ktoré sú možno symbolom nepriateľstva národov voči Bohu, stúpajú stále vyššie. Ale „Nad...“ všetkými nimi je ten, ktorého sa

nič z toho nedotkne „... silnejší je na výsosti Hospodin.“ (v. 4). Ich zlé úmysly nikdy nezvrátia a nezmaria Jeho úmysly. Pán kraľuje.

Po tretie, Božie zákony sú nezmeniteľné. Zmeny pozemských vlád so sebou prinášajú nové zákony a zmeny alebo zrušenia existujúcich zákonov a my sa im musíme prispôbiť ako najlepšie vieme. Žalmista nám však pripomína, že Božie „kráľovské zákony sa nedajú zmeniť“ (v. 5). Vždy sa môžeme pozeráť na Božie slovo a presne vedieť, čo od nás očakáva, bezohľadu na to, kto vládne žezlom pozemskej moci.

A nakoniec, tento svet sa nemení, pokiaľ sa Pán nerozhodne niečo na ňom zmeniť. „... upevnil aj okruh sveta, aby sa nepohol.“ (v. 1). Pán vládne a svet samotný je v Jeho rukách. Túto pravdu dobre vyjadril ďalší anonymný autor piesní, otrok, ktorý napísal klasickú pieseň „Vo svojich rukách má celý svet.“ Jej názov a slová vyjadrujú pozoruhodný pohľad niekoho, kto zažil väčšie nepokoje, utrpenie a straty, ako väčšina z nás kedy zažije. Jej autor nemal vo svojej moci svoju budúcnosť, vedel, že ho môžu predať, odlúčiť od priateľov i rodiny, alebo ho beztrešne zbiť, a to všetko v súlade s nespravodlivými zákonmi. Tento skladateľ, podobne ako žalmista, istým spôsobom veril, že „Pán vládne“. Obaja tomu verili, pretože to bola a vždy bude pravda.

Výber a ustanovenie pozemských vodcov v súčasnosti, ale aj v budúcnosti nás určite sklame. Vždy však môžeme povedať: „Hospodin kraľuje! Nech plesá zem! Nech sa radujú tie mnohé ostrovy!“ (Žalm 97:1).

PAVLOVE MODLITBY

Clark Logan

Pavlov život a služba boli naplnené modlitbou. Toto ho vyznačovalo už od jeho prvého stretnutia s Kristom. Po svojom obrátení dočasne oslepol, no Pán poslal Ananiáša, aby šiel do Priamej ulice v Damašku. Tu, v dome Júdu, mal nájsť Saula z Tarzu, ako sa modlí (Skut. 9:11). O veľa rokov neskôr, krátko pred svojou popravou, nachádzame Pavla znovu modliť sa. Zo svojej väzenskej cely, očakávajúc rozsudok smrti, napísal Timotejovi: „Neprestajne mám na teba pamäť vo svojich prosbách dňom i nocou“ (2. Tim. 1:3). Dokonca i keď bol uvrhnutý do rímskeho väzenia, jeho srdce a myseľ zalietali hore, do trónnej siene Božej.

Pavel nebol zapojený len do verejnej činnosti kázania. Žil v neustálej atmosfére súkromnej modlitby. Nie vždy tieto dva prístupy existujú súčasne. Je tu nebezpečenstvo, že muž sa naučí modliť na verejnosti, pričom používa výrečnosť, ktorú považuje za primeranú, no jeho osobný modlitebný život, keď je sám s Bohom, môže byť žalostne nedostatočný. Dobre to vyjadril Robert Murray M'Cheyne slovami: „Muž nie je ničím viac, než čím je na svojich kolenách pred Bohom.“

V trinástich novozákonných listoch apoštola Pavla máme zaznamenaných veľa modlitieb, pričom niektoré z nich by si vyžadovali celú knihu komentárov. Je pozoruhodné, že ich máme všetky zapísané. Pravdepodobne aj vtedy, podobne ako teraz, nebolo zvyčajné písať listy týkajúce sa osobnej modlitby. Duch Boží však viedol apoštola, aby ich zaznamenal na požehnanie všetkým, ktorí ich neskôr budú čítať a uvažovať o nich. Tento krátky článok môže zvýrazniť len hlavné body. Predtým, než zhrnieme špecifické zameranie a obsah jeho modlitieb, uvažujme nad všeobecnými črtami jeho modlitebného života.

VŠEOBECNÉ ČRTY

1. Dualita: Chvála a modlitba sú dvojčky, ktoré nemožno rozdeliť. Pavlovo ďakovanie a oslava nasmerované k nebu často predchádzali jeho slovám určeným tým, ktorí sú na zemi. Záležitosti, za ktoré ďakoval, boli často tie isté, ako tie, za ktoré ďalej prosil. Môžeme tiež vidieť kratšie, spontánne vzplanutia chvály, nazývané aj „doxológie“, ako napríklad jeho záverečné slová adresované Filipanom: „A Bohu a nášmu Otcovi nech je sláva na veky vekov. Ameň.“ (Fil. 4:20).

2. Pravidelnosť: Apoštol nikdy nepreháňal – to čo povedal bolo to isté, čo aj myslel. Nasledujúce výroky opisujú jeho modlitebný režim: „Neprestajne sa zmieňujem o vás prosiac vždycky na svojich modlitbách“ (Rim. 1:9); „Neprestávam ďakovať za vás zmieňujúc sa o vás na svojich modlitbách“ (Efež. 1:16); „Dňom i nocou preveľmi prosiac, žeby sme mohli vidieť vašu tvár“ (1. Tes. 3:10). Prihovárал sa neustále, nielen príležitostne.

3. Intenzita: Jeho modlitby nikdy neboli povrchným rozumovým vyslovovaním. Vo všetkom, čo robil pre svojho Pána, bol vždy oddaný celým srdcom a takto v duchu niesol bremená tých, za ktorých sa prihovárал. Modlil sa i za ľudí, ktorých nikdy osobne nevidel. Cítíme bolesť a úzkosť vyjadrenú nad jeho súkmeňovcami, ktorí odmietali evanjelium (Rim. 9:2-3; 10:1). Nie je prekvapivé, že jeho služba bola poznačená slzami.

4. Vzâjomnosť: Pavel vedel, že on sám potrebuje modlitby rovnako, ako ktokoľvek iný. Hľadal modlitebnú podporu, aby mohol byť vytrhnutý od svojich nepriateľov a mohol obnoviť svoje obecnosť s priateľmi (Rim. 15:30-32; 2. Tes. 3:1-2; Filém. 22). Ohľadom šírenia evanjelia túžil, aby mal otvorené dvere kázať a aby mohol kázať dôstojne (Efež. 6:19-20; Fil. 1:19-20; Kol. 4:3-4). Jeho prvoradým cieľom bolo, aby jeho život a služba oslávili Boha a boli požehnaním pre druhých. Pri jednej príležitosti, keď jeho modlitba za osobnú potrebu bola odmietnutá, namiesto odňatia „ostňa v tele“ mu bola daná Božia milosť, aby ho mohol zniesť (2. Kor. 12:7-9).

Mnohí veriaci okúsili tú istú milosť, aby mohli statočne znášať chronickú chorobu.

5. Duchovnosť: Pavel bol silne praktický, čo sa týka každodenných potrieb. Modlil sa za zdravie, bezpečie na cestách a opätovné stretnutia so svojimi priateľmi (Rim. 1:10). Povzbudzoval aj k modlitbe za vládcov a tých, ktorí sú vo vysokom postavení (1. Tim. 2:1-3). Avšak jeho modlitebný život prevyšoval telesné potreby, zemské a dočasné veci a sial na duchovné, nebeské a večné. Duchovný zámer jeho modlitebného života je pre nás napomenutím a zároveň výzvou. Naše modlitby sú často zamerané na zemské veci a majú obmedzené obzory.

ŠPECIFICKÉ ČRTY

1. Boh má byť oslávnený: Pavlova túžba pre veriacich v Ríme bola, aby „jednomyselne jednými ústy oslavovali Boha a Otca nášeho Pána Ježiša Krista“ (Rim. 15:6). Chvála Božej slávy je tiež významnou témou v epištole Efežanom. Pavlova modlitba za duchovný rast veriacich vo Filipách zahŕňala konečný cieľ, „na slávu a chválu Božiu“ (Fil. 1:11). Keď písal Korintňanom a povzbudzoval ich k naplneniu ich prísľubu, že pošlú dar pre núdznych, túžil, aby výsledkom bola vďačnosť naproti Bohu a sláva Jeho menu (2. Kor. 9:11-15).

Keď Pavel písal Tesaloničanom, mal na mysli slávu Božieho Syna. „Aby bolo oslávnené meno nášeho Pána Ježiša Krista vo vás a vy v ňom podľa milosti nášho Boha a Pána Ježiša Krista“ (2. Tes. 1:12). Boh ponúka svoju slávu a milosť všetkým, ktorí vo

viere prichádzajú k Pánovi. Vzdávanie chvály Otcovi a Synovi bude navyše večnou činnosťou svätých v nebi.

2. Veriaci majú byť posvätení:

Od okamihu spasenia sme ako veriaci oddelení pre Boha ako „svätí“. Po našom obrátení je našou úlohou prakticky žiť stav zodpovedajúci postaveniu, do ktorého nás Boh uviedol. Praktické posväcovanie je proces rastu, ktorý plodí rastúcu podobnosť Kristovi. Nie je to „status quo“, ale pokrok v každej oblasti. Vede nás vyššie, aby naša záľuba bola vo veciach, ktoré sú hore. Pôsobí v nás rast v hlbšom poznaní Slova a v spoľahnutí naň, dáva nám širšiu perspektívu v hlásaní evanjelia všetkým ľuďom a predlžuje náš pohľad, aby sme mali oči upreté na večné hodnoty. Pavlove modlitby sa dotýkali všetkých týchto životne dôležitých aspektov.

Modlil sa s duchovnou ambíciou, aby svätí rástli a dospievali, boli naplnení radosťou a pokojom, a aby sa množila ich láska a nádej (Rim. 15:13; 1. Tes. 3:12). Žiadne polovičné výsledky! Jednou z častých tém bola aj radosná trojica viery, nádeje a lásky (2. Tes. 1:3; Fil. 1:9).

Pavel vedel, že duchovný rast pochádza z prehlbujúceho sa poznania, múdrosti a porozumenia Božích zámerov pre veriacich, Cirkve a celé stvorenie (Efež. 1:17-23; Kol. 1:9). Zdravé chápanie učenia motivuje aj prax; viera a správanie sú vždy prepojené. A tak sa Pavel modlil aj za to, aby ich vonkajšie svedectvo bolo charakterizované vlastnosťami ako svätosť, jednota, vernosť, radosť, plnosť a nesenie ovocia. Toto je len krátky výber charakteristík, ktoré po

miere odrážajú krásu, mravnú čistotu a slávu, ktorú môžeme vidieť na Kristovom živote.

V modlitebnom živote apoštola tiež môžeme vidieť pohľad večnosti, ktorý hľadá za prítomný svet (Efež. 1:18; Kol. 1:5,12). Je si istý nebeskou nádejou veriaceho: všetky skúšky pominú, verní dostanú odmenu a budú sa radovať vo svojom dedičstve.

3. Hriešnici majú počuť evanjelium: Napriek krutému prenasledovaniu, ktoré Pavel trpel od svojich súkmeňovcov Židov, nikdy nestratil pálčivú túžbu, aby boli zachránení: „Bratia, záľuba môjho srdca a prosba k Bohu za Izraela je, aby boli spasení“ (Rim. 10:1). Hoci jeho služba sa nakoniec viac sústredila na pohanov, ktorým kázal „nevystihnuteľné bohatstvo Kristovo“ (Efež. 3:8), jeho srdce bolo rozšírené, aby evanjelium znelo všetkým (1. Kor. 9:22-23).

VAROVANIE!

Ak sa budeme modliť tak, ako sa modlil Pavel, veci sa začnú meniť. Budme na to pripravení a očakávajme to. Po prvé, my sami sa zmeníme a staneme sa viac podobnými Kristovi, ktorý bol oddaný svojmu Otcovi a viedol ho súcitiť s hriešnikmi. Po druhé, budú sa meniť aj okolnosti okolo nás, pretože Pán Boh vypočuje na naše úprimné modlitby za druhých; spoluveriaci budú požehnaní a hriešnici budú zachránení. Po tretie, aj modlitebné zhromaždenia nášho zboru sa zmenia k lepšiemu. Áno, niektorí sa možno budú diviť, čo sa to stalo. Možno sme si už zvykli na dlhé modlitby, ktoré sú často povrchné,

vágne, vlašné, alebo možno dokonca bez viery v naplnenie. Všetci nesieme za túto malátnosť zodpovednosť. Čerstvým vietorom stručnosti s úprimnosťou však môže oživiť naše srdcia. Iste to potrebujeme.

Moja zvyčajná modlitba pred spaním, keď som bol malé dieťa – „Pane Bože, požehnaj mamičku a ocka a sprav z Clarka dobrého chlapca“ –

odvtedy trochu dospela, ale dúfam, že rovnako ako ja cítite, že môžeme zájsť oveľa ďalej. Modlitba je zjavne životnou potrebou silného a plodného duchovného života. Veľa modlitby prináša moc a požehnanie; výsledkom jej nedostatku je duchovná slabosť a neplodnosť. Učme sa od Pavla, ktorý mohol povedať: „Buďte mojimi nasledovníkmi, ako som i ja Kristov“ (1. Kor. 11:1).

Hľad'te na nebeské vtáky

Je pozoruhodné, ako sa dajú niektoré hlboké pravdy ilustrovať na najjednoduchších a najbežnejších udalostiach. Kedykoľvek si môžeme spomenúť na biblické príbehy, ktoré sme radi počúvali v čase, keď sme boli deťmi. Napríklad, ako Pán Ježiš Kristus rozprával príbeh roľníka, ktorý zasial semeno, ale veľmi málo z neho prinieslo úžitok. Nebola to však chyba rozsievачa ani semena, ale záviselo to od pôdy (Luk. 8:4–15). Hovoril tiež príbeh bohatého človeka, ktorý mal rok čo rok hojnú úrodu, a rozhodol sa strhnúť svoje stodoly a postaviť väčšie, aby do nich mohol uložiť všetko, čo nazbieral. Hoci bol z tohto pohľadu rozumným hospodárom, plánoval bez Boha a Pán Ježiš ho preto nazval bláznom (Luk. 12:16–21). Aj príbeh o dvoch mužoch, ktorí si postavili domy, je nadčasový (Mat. 7:24–27). Ich domy mohli vyzeráť rovnako, ale bol tu jeden veľmi dôležitý rozdiel,

ktorý nebol na prvý pohľad viditeľný, a tým boli ich základy. Tie sa stavajú ako prvé a keď ich steny dosiahnu úroveň terénu, zakryjú ich a jednoznačne platí „zídu z očí, zídu z mysle“. Jeden muž, ktorého tu nazval bláznom, postavil svoj dom na piesku a druhý, nazývaný múdrom, ho postavil na skale. Keď prišli povodne a vetry, piesok, na ktorom bol postavený základ domu nerozumného človeka, podmylo a dom sa zrútil. Takto je znázornená aj pravda, že pred sejbou je potrebné pripraviť pôdu, aby bolo možné získať úrodu; nemali by sme nič plánovať bez toho, aby sme sa pýtali Boha; musíme mať pevný základ, na ktorom môžeme stavať pre večnosť.

Tieto veci mi prišli na myseľ, keď som sledoval vtáky v našej záhrade. Ponúkli sme im omrvinky a takmer okamžite sa objavili vrabce a škorce. Vrabce ich rýchlo pozobali, niektoré zjedli a iné si odniesli do hniezd. Škorce strávili čas vzájomným napadaním a keď si nakoniec prišli po jedlo, bolo preč. Škorce medzi sebou bojovali, zatiaľ čo sa vrabce sýtili.

Venujte tomu chvíľu a „Pozrite na nebeské vtáctvo,“ (Mat. 6:26). Bojujeme, alebo sa sýtíme? Niekedy hovoríme s človekom o tom, že potrebuje Spasiteľa, Toho, ktorý očistí všetky jeho hriechy a zabezpečí mu, že bude mať večné miesto v nebi. To je všetko, čo potrebujeme, pretože list Rimanom 3:23 hovorí: „Všetci zhrešili“. Zvyčajne potom nasleduje reakcia, ktorá je produktom dnešnej modernej spoločnosti, a tou je útok! Ľudia tvrdia, že nechcú uznať Bibliu ako jediný základ svojej viery. Nechcú prijať ten Božský štandard, na ktorom všetci kresťania stavajú svoje nádeje na večnosť. Preto sa ich dom zrúti.

Namiesto útočenia je však možné sa aj kŕmiť. Je možné sa pýtať: „Čím sa mám sýtiť?“ Odpovedou na túto otázku nie je „Čím?“, ale „Kým?“ Večné spasenie nie je postavené na piesočnatom základe náboženstva,

navštevovania cirkvi, dobrých skutkov atď., ale na skale Krista Ježiša, ktorý vylial Svoju krv ako obeť, aby bolo možné odpustiť naše hriechy na základe spravodlivosti. V 1. Jána 1:7 sa hovorí: „... krv Ježiša Krista, jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu“. Apoštol Peter napísal, že naše vykúpenie je zaplatené „... drahocennou krvou... Krista,“ (1. Pet. 1:19).

Každý človek, ktorý bude v nebi, bude mať v určitom okamihu svojho života vierou účasť na Kristovi, a tak čítame, že Pán Ježiš povedal: „Ja som ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Keby niekto jedol z tohoto chleba, bude žiť na veky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo, ktoré ja dám za život sveta.“ (Jána 6:51). „A kto žízni, nech príde, a kto chce, nech berie vodu života zadarmo.“ (Zjav. 22:17). Preto sa musíme sýtiť, nie útočiť.

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

Šťastné narodeniny

Pre mnohých sú narodeniny dôvodom na oslavu a časom zábavy. Tieto príležitosti nedočkavo očakávame a najmä deti vyhládajú tento deň s radostnou

nádejou, že sa z poštovej schránky vysype veľa blahoželaní a dostanú množstvo darčiekov. Hrdo nosia odznak s ich vekom a s radosťou pripomínajú rodinám a priateľom tento pre nich

dôležitý dátum celej týždne vopred.

Pre ostatných sú každé nasledujúce narodeniny slávnostnou pripomienkou prchavej krátkosti života. Ako rýchlo prišlo ďalšie výročie! Ako rýchlo plynie život! Každoročné výročie nám nepríjemne priamo hovorí, že naša cesta týmto životom sa skraca a vedie nás k tomu, aby sme uvažovali o nevyhnutnosti konca tohto života na zemi. Aj keď sa neradi venujeme tejto myšlienke, jedného dňa oslávime naše posledné narodeniny a náš krátky pobyt na planéte Zem sa skončí. Žalmista si to dobre uvedomoval, preto napísal: „... Daj mi znáť, ó, Hospodine, môj koniec, a aký je výmer mojich dní, aby som vedel, ako rýchle sa pominiem.“ (Žalm 39:4).

Každý obraz života človeka v Biblii zdôrazňuje skutočnosť, že tento „život je v najlepšom prípade veľmi krátky“. „... Lebo veď aký je váš život? Lebo ste parou, ktorá sa na málo ukáže a potom mizne.“ (Jak. 4:14). „Moje dni sú ako miznúci tieň a ja schnem ako bylina.“ (Žalm 102:12). „Človek, splodený zo ženy, je krátkeho veku a sýty nepokoja. Vyjde ako kvet z puku a uvädne; uteká ako tieň a nezastane.“ (Job 14:1-2).

Život je ako karuselové (otáčavé) dvere: ľudia neprestajne prichádzajú a odchádzajú; po každom príchode nasleduje aj odchod a po každom pôrode príde aj pohreb. Pre každé meno na rodnom liste je aj meno na rakve. Drahý priateľ, pripravil ste sa zodpovedajúcim spôsobom na realitu tejto vážnej skutočnosti, ktorá v istý deň nastane? Štatistiky ešte stále spoľahlivo dokazujú, že napriek úžasnému pokroku lekárskej vedy a špičkovým liečebným postupom

z každých sto ľudí aj sto zomrie. Potrebujete druhé narodeniny, duchovné narodenie; musíte sa znovu narodiť. „... Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie.“ (Jána 3:3).

Poviem vám o jednom človekovi, ktorý zomrel z vlastnej vôle v pomerne mladom veku, keď mal niečo viac, ako tridsaťtri rokov. Nemal žiadnu chorobu; v skutočnosti na neho smrť nemala žiadny nárok, pretože bol bezhriešny, ale dobrovoľne dal svoj život, aby zaplatil odplatu za hriech a zabezpečil nám večné spasenie. Tým človekom bol Pán Ježiš Kristus, jediný a večný Boží Syn. Nikto nemal moc vziať Mu život; vzdal sa ho zo Svojej vlastnej vôle. Naše hriechy si vyžadovali večnú smrť, ale Pán Ježiš za naše hriechy zomrel. Na Golgote trpel za hriechy, ktorých sme sa my dopustili, a zaplatil dlh, ktorý vďaka našim hriechom vznikol. Nikto iný nemohol uspokojiť Božie spravodlivé požiadavky a naplniť Božiu spravodlivosť. Boh Ho na tretí deň vzkriesil z mŕtvych, aby dokázal, že Kristova smrť uspokojila všetky Jeho požiadavky. Vzkriesenie Pána Ježiša je Božím svedectvom, že prijíma všetko, čo v našom mene vykonal Jeho Syn na Golgote.

Môj priateľ, nemáš žiadnu moc zachrániť sám seba, ale je tu ten Jediný, ktorý túži po tom, aby si Mu dovolil urobiť za teba to, čo nemôžeš urobiť sám. Spoločne sa na Neho,

ako na svojho Spasiteľa? „Kto verí v Syna, má večný život;“ (Jána 3:36). Ak veríš, budeš mať nadovšetko dôležitejšie druhé narodeniny a budeš mať večnú istotu miesta v nebi.

**„Kde kto je silným Bohom veľkým, ako je Bôh?!“
(Žalm 77:13)**

**„Ty si ten silný Bôh, ktorý činíš zázraky.“
(Žalm 77:14)**

V akej dôvere sa Eliáš postavil proti Bálovým prorokov na hore Karmel! Spoznal, hoci v malom, výnimočnú a všetko prevyšujúcu veľkosť svojho Boha. Vedel, že Pán má neobmedzenú moc, ktorá pre neho môže byť nepochopiteľná. Eliášov Boh je živým Bohom: vie, vidí, počuje i hovorí. Pred Jeho vševědúcnosťou nie je nič skryté. Pozná naše sadanie i naše vstávanie a chápe naše myšlienky na diaľku.

Všetko, čo má v Bohu svoj pôvod, pôsobí bázeň a vzbudzuje úžas a úctu: Jeho sláva, láska, milosrdenstvo a milosť.

Aj keď je mocný a majestátny nad všetko naše chápanie, všíma si padajúceho vrabca a stará sa o jedinca tak malého a bezvýznamného ako som ja. Je to môj Boh! Ó, kiežby som Ho lepšie poznal a viac Mu dôveroval!

[www.slovo pravdy .com](http://www.slovopravdy.com)

ISSN 1451-1991